

<p>ΤΗι ΜΕΓΑΛΗι ΤΕΤΑΡΤΗι ΠΡΩΪ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ (Συλλειτουργικόν. Σελίς 139-172). Αί Ώραι λιταί. Απολυτίκιον: «Ίδού Ὁ Νυμφίος...». (Σελίς 18-19). Κοντάκιον: «Υπέρ τήν πόρνην». (Σελίς. 96) ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ Τροπάριον τῆς Προφητείας. Σήμερον τό πονηρόν συνήχθη συνέδριον, καί κατά τοῦ Χριστοῦ κενά ἐμελέτησε. Σήμερον ἐκ συμφώνου τόν βρόχον Ἰούδας ἀρραβωνίζεται Καϊάφας δέ ἄκων ὁμολογεῖ, ὅτι εἰς ὑπέρ πάντων ἀναδέχη τό πάθος ἐκούσιον, Λυτρωτά ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι. Δόξα... Καί νῦν... (Τò αὐτό). Προκείμενον. Ἦχος πλ. Δ'. Ψαλμός ΡΛΓ'. Εὐλογῆσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, ὁ ποιήσας τόν οὐρανόν καί τήν γῆν. Στίχ. Ἰδού δή, εὐλογεῖτε τόν Κύριον πάντες οἱ δοῦλοι Κυρίου. Προφητεία Ἰεζεκιήλ. (Β', 1-3, Γ'. 1-3). Εἶπε Κύριος πρός με. Υἱέ ἀνθρώπου, ἐξαποστελῶ ἐγώ σε πρός τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ, τοὺς παραπικραίνοντάς με, οἵτινες παρεπίκρανάν με, αὐτοὶ καί οἱ πατέρες αὐτῶν</p>		<p>ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ (Συλλειτουργικό. Σελίδα 139-172). Οἱ Ώρες λιτές. Απολυτίκιο: «Ίδού Ὁ Νυμφίος...». (Σελίς 18-19). Κοντάκιο: «Υπέρ τήν πόρνην». (Σελίς 96). ΣΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗ Τροπάριο τῆς Προφητείας. Σήμερα συγκεντρώθηκε τό πονηρό Συμβούλιο , καί μελέτησε ἀδικαιολόγητες κατηγορίες κατά τοῦ Χριστοῦ. Σήμερα κατ' ἀναλογίαν πρός τήν προδοσία ὁ Ἰούδας μνηστεύεται (ἀρραβωνιάζεται) τή θηλεία (τήν κρεμάλα). καί ὁ Καϊάφας χωρίς νά τό θέλει ὁμολογεῖ, ὅτι ἕνας γιά ὄλους δέχεσαι τό πάθος θεληματικά, ὁ Λυτρωτή μας, Χριστέ Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα. Δόξα... Καί νῦν... (Τò ἴδιο). Προκείμενο. Ἦχος πλ. Δ'. Ψαλμός ΡΛΓ'. (133). Εἶθε νά σέ εὐλογῆσει ὁ Κύριος ἀπό τό Ναό του στήν Ἱερουσαλήμ, ὁ ὁποῖος ἔκανε τόν οὐρανό καί τή γῆ. Στίχ. Νά, λοιπόν δοξολογεῖτε τόν Κύριο ὄλοι οἱ δοῦλοι τοῦ Κυρίου. Προφητεία τοῦ Ἰεζεκιήλ. (Β'. 1-3, Γ'. 1-3). Μοῦ εἶπε ὁ Κύριος. Υἱέ ἀνθρώπου, σέ ἀναδεικνύω Προφήτη καί σέ στέλνω ἐγώ στοὺς Ἰσραηλίτες πού μέ πι- κραίνουν, οἱ ὁποῖοι μέ ἔχουν πικράνει· οἱ ἴδιοι καί οἱ πα- τέρες τους μέ ἔχουν ἀγνοήσει μέχρι σήμερα, καί ἔγιναν</p>
---	--	--

ἠθέτησαν εἰς ἐμέ, ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας, καὶ υἱοὶ σκληροπρόσωποι, καὶ στερεοκάρδιοι ἐγένοντο. Ἐγὼ ἀποστελῶ σε πρὸς αὐτούς, καὶ ἐρεῖς. Τάδε λέγει Κύριος· ἐάν ἄρα ἀκούσωσιν, ἢ πτοηθῶσι, διότι, οἶκος παραπικραίνων ἐστί, καὶ γνώσονται, ὅτι προφήτης εἶ σὺ ἐν μέσῳ αὐτῶν. Καὶ σὺ, υἱὲ ἀνθρώπου, μὴ φοβηθῆς αὐτούς, μηδὲ ἐκστῆς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν, διότι παροιστρήσουσι, καὶ ἐπιστήσονται ἐπὶ σέ κύκλῳ, καὶ ἐν μέσῳ σκορπίων σὺ κατοικεῖς· τοὺς λόγους αὐτῶν μὴ φοβηθῆς, καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτῶν μὴ ἐκστῆς, διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστί· καὶ λαλήσεις τοὺς λόγους μου πρὸς αὐτούς, ἐάν ἄρα ἀκούσωσιν ἢ πτοηθῶσιν, ὅτι οἶκος παραπικραίνων ἐστί. Καὶ σὺ, υἱὲ ἀνθρώπου, ἄκουε τοῦ λαλοῦντος πρὸς σέ, καὶ μὴ γίνου παραπικραίνων, καθὼς ὁ οἶκος ὁ παραπικραίνων· χάνε τὸ στόμα σου καὶ φάγε, ὃ ἐγὼ δίδωμί σοι. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ χεῖρ ἐκτεταμένη πρὸς με, καὶ ἐν αὐτῇ κεφαλὴς βιβλίου, καὶ ἀνείλισσεν αὐτὴν ἐνώπιόν μου, καὶ ἦν ἐν αὐτῇ γεγραμμένα τὰ ἔμπροσθεν, καὶ τὰ ὀπισθεν, καὶ ἐγγέγραπτο ἐν αὐτῇ θρῆνος, καὶ μέλος, καὶ οὐαὶ. Καὶ εἶπε πρὸς με· Υἱὲ ἀνθρώπου, κατάφαγε τὴν κεφαλίδα ταύτην, καὶ πορεύητι καὶ λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ. Καὶ διήνοιξε τὸ στόμα μου καὶ ἐψώμισέ με τὴν κεφαλίδα ταύτην, καὶ εἶπε πρὸς με. Υἱὲ ἀνθρώπου, τὸ στόμα σου φάγεται, καὶ ἡ κοιλία

ἀνθρώποι σκληροὶ στό πρόσωπο καὶ στήν καρδιά. Ἐγὼ λοιπόν σέ ἀποστέλλω ὡς Προφήτη σ' αὐτούς καὶ θά τούς πεῖς. Αὐτά λέγει ὁ Κύριος· ἐάν βέβαια ἀκούσουν τά λόγια μου ἢ φοβηθοῦν, διότι εἶναι λαός πού μέ πικραίνει· καὶ ἔτσι θά μάθουν ὅτι ἐσύ εἶσαι Προφήτης ἀνάμεσά τους. Καί σὺ, Υἱὲ ἀνθρώπου, μὴ τούς φοβηθεῖς καὶ μὴ τρομάξεις μπροστά τους, διότι θά ἐξαγριωθοῦν καὶ θά σέ περικυκλώσουν μέ ἐχθρικές διαθέσεις, καὶ πρέπει νά γνωρίζεις ὅτι κατοικεῖς ἐσύ ἀνάμεσα σέ σκορπιούς· μὴ φοβηθεῖς τά λόγια τους καὶ μὴν τρομάξεις ἀπὸ τά ὀργισμένα πρόσωπά τους, γιατί εἶναι λαός πού μέ παραπικραίνει· καὶ θά πεῖς σ' αὐτούς τά λόγια μου, ἐάν βέβαια ἀκούσουν ἢ φοβηθοῦν, διότι εἶναι λαός πού μέ παραπικραίνει. Καί σὺ, υἱὲ ἀνθρώπου, ἄκουσε τά λόγια αὐτοῦ ὁ ὁποῖος σοῦ ὁμιλεῖ, καὶ μὴ μέ παροργίζεις, ὅπως ὁ λαός πού μέ παροργίζει μέ τίς ἀμαρτωλές πράξεις του· ἄνοιξε τό στόμα σου καὶ φάγε αὐτό πού ἐγὼ σοῦ δίνω. Καί εἶδα καὶ νά, ἓνα χέρι ἦταν ἀπλωμένο πρὸς ἐμένα, καὶ σ' αὐτό τό χέρι ὑπῆρχε ἓνα τμῆμα βιβλίου (σέ κύλινδρο μεμβράνης)· καὶ τὴν ξεδίπλωσε μπροστά μου, καὶ εἶδα ὅτι ἦταν γραμμένη ἀπὸ μέσα καὶ ἀπ' ἔξω, καὶ ἦταν γραμμένα θρῆνος, καὶ θλιβερά μοιρολόγια, καὶ «ἀλλοίμονο». Καί μοῦ εἶπε· Υἱὲ ἀνθρώπου, φάγε ἐξ ὀλοκλήρου τὴν μεμβράνη αὐτή, καὶ πήγαινε καὶ κήρυξε στοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μοῦ ἄνοιξε διάπλατα τό στόμα καὶ μοῦ ἔδωσε νά φάγω σάν ψωμί τὴ μεμβράνη αὐτή, καὶ μοῦ εἶπε. Υἱὲ ἀνθρώπου, τό στόμα σου θά φάγει καὶ ἡ κοιλία σου θά γεμίσει ἀπὸ αὐτὴ τὴ μεμβράνη πού σοῦ δόθηκε. Καὶ τὴν ἔφαγα καὶ καθὼς τὴν ἔτρωγα

<p>σου πλησθήσεται τῆς κεφαλίδος ταύτης, τῆς δεδομένης εἰς σέ. Καὶ ἔφαγον αὐτήν, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ στόματί μου ὡς μέλι γλυκάζον.</p> <p>Προκείμενον.</p> <p>Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.</p> <p>Στίχ. Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου, αἰνεῖτε δοῦλοι Κυρίου.</p> <p>(Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία Τῆς Στ'. Ὁρας). (Συλλειτουργικόν. Σελίς 158-160).</p> <p>Ἐπεταὶ ἡ Θ'. Ὁρα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 160-166-172).</p> <p>ΤΗΙ ΑΓ. ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Σελίς 42-46).</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>(Τὰ τοῦ Νυμφίου τῆς χθές. Αἶνοι. (Σελίς 99-101-105 ) Σὲ τὸν τῆς Παρθένου Υἱόν... Τὸ πολυτίμητον μύρον... Ὅτε ἡ ἁμαρτωλός, προσέφερε... Ὡ τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος! ... Ἡ ἁμαρτωλός ἔδραμε πρὸς... Ἡ βεβυθισμένη τῆ ἁμαρτία... (Ἀπόστιχα). (Σελίς 101-103). Σήμερον ὁ Χριστός, παραγίνεται... Ἦπλωσεν ἡ Πόρνη, τὰς τρίχας... Προσῆλθε Γυνὴ δυσώδης...</p>		<p>αἰσθάνθηκα στό στόμα μου γλυκύτητα ὡς μέλι.</p> <p>Προκείμενον.</p> <p>Ὅσοι εὐλαβεῖσθε τὸν Κύριο, δοξολογήσατε τὸν Κύριο.</p> <p>Στίχ. Ὑμνεῖτε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὑμνεῖτε, δοῦλοι, τὸν Κύριο.</p> <p>(Ἡ ὑπόλοιπη Ἀκολουθία Στ'. Ὁρας). (Συλλειτουργικό. Σελίδα 158-160). Ἀκολουθεῖ ἡ Θ'. Ὁρα). (Συλλειτουργικό. Σελίδα 160-166-172).</p> <p>ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Σελίς 42-46)</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>(Τοῦ Νυμφίου τῆς Μεγάλης Τρίτης. Αἶνοι. (Σελίδα 99-101-105 ). Σὲ τὸν τῆς Παρθένου Υἱόν... Τὸ πολυτίμητον μύρον... Ὅτε ἡ ἁμαρτωλός, προσέφερε... Ὡ τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος! ... Ἡ ἁμαρτωλός ἔδραμε πρὸς... Ἡ βεβυθισμένη τῆ ἁμαρτία... (Ἀπόστιχα). (Σελίδα 101-103). Σήμερον ὁ Χριστός, παραγίνεται... Ἦπλωσεν ἡ Πόρνη, τὰς τρίχας... Προσῆλθε Γυνὴ δυσώδης...</p>
--	--	--

<p>Ἡ ἀπεγνωσμένη διὰ τὸν βίον...  Δόξα... Καὶ νῦν...  Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις...  Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Σελίς 50).  Ἀναγνώσματα.  Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ.  Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τῶν Θεῶν.  Ἐξοδος (Β'. 11-23),  Ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πολλαῖς ἐκείναις,  μέγας γενόμενος Μωυσῆς, ἐξῆλθε πρὸς τοὺς  ἀδελφοὺς αὐτοῦ, τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ.  Κατανοήσας δὲ τὸν πόνον αὐτῶν, ὁρᾷ  ἄνθρωπον Αἰγύπτιον, τύπτοντά τινα Ἑβραῖον,  τῶν ἑαυτοῦ ἀδελφῶν τῶν υἱῶν Ἰσραήλ.  Περιβλεψάμενος δὲ ὧδε καὶ ὧδε, οὐχ ὁρᾷ,  οὐδένα, καὶ πατάξας τὸν Αἰγύπτιον, ἔκρουσεν  αὐτὸν ἐν τῇ ἄμμῳ. Ἐξελθὼν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῇ  δευτέρᾳ, ὁρᾷ δύο ἄνδρας Ἑβραίους,  διαπληκτιζομένους, καὶ λέγει τῷ ἀδικοῦντι. Δι-  ατί σὺ τύπτεις τὸν πλησίον; Ὁ δὲ εἶπε. Τίς σε  κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστὴν ἐφ' ἡμᾶς; μὴ  ἀνελεῖν με σὺ θέλεις, ὃν τρόπον ἀνεῖλες χθὲς  τὸν Αἰγύπτιον; Ἐφοβήθη δὲ Μωυσῆς, καὶ εἶπεν·  Εἰ οὕτως ἐμφανὲς γέγονε τὸ ῥῆμα τοῦτο!  Ἦκουσε δὲ Φαραὼ τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ ἐζήτηι  ἀνελεῖν τὸν Μωυσῆν. Ἀνεχώρησε δὲ Μωυσῆς  ἀπὸ προσώπου Φαραὼ, καὶ ᾤκησεν ἐν γῆ  Μαδιάμ, ἐλθὼν δὲ εἰς γῆν Μαδιάμ, ἐκάθισεν  ἐπὶ τοῦ φρέατος. Τῷ δὲ Ἱερεῖ Μαδιάμ ἦσαν</p>		<p>Ἡ ἀπεγνωσμένη διὰ τὸν βίον...  Δόξα... Καὶ νῦν...  Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις...  Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Σελίδα 50).  Ἀναγνώσματα.  Δοξολογεῖτε τὸ Θεό τοῦ οὐρανοῦ.  Στίχος. Δοξολογεῖτε τὸ Θεό τῶν θεῶν.  (Ἐξοδος. Β'. 11-23).  Μετά ἀπὸ πάροδο ἀρκετοῦ χρόνου, ὅταν ἔγινε μεγά-  λος ὁ Μωυσῆς (γιά τὴ σοφία καὶ τὴ δύναμή του), βγῆκε  νά ἐπισκεφθεῖ τοὺς ὁμοφύλους του τοὺς Ἰσραηλίτες. Καὶ  βλέποντας τὴν ταλαιπωρία τους βλέπει ἕναν Αἰγύπτιο  νά χτυπᾷ κάποιον Ἑβραῖο, κάποιον ὁμόφυλό του ἀπὸ  τοὺς Ἰσραηλίτες. Καὶ εἶδε ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ δέν  εἶδε κανένα, καὶ χτύπησε θανάσιμα τὸν Αἰγύπτιο, καὶ τὸν  ἔθαψε στὴν ἄμμο. Καὶ ἀφοῦ βγῆκε τὴ δεύτερη μέρα, βλέ-  πει δύο ἄνδρες Ἑβραίους νά φιλιονικοῦν, καὶ λέγει σ'  αὐτόν πού εἶχε ἄδικο. Γιατί ἐσύ χτυπᾷς τὸν πλησίον σου;  Κι ἐκεῖνος εἶπε. Ποιὸς σέ διόρισε ἄρχοντα καὶ δικαστὴ σ'  ἐμᾶς; μήπως ἐσύ θέλεις νά με θανατώσεις, μέ τὸν τρόπο  πού χθὲς ἐθανάτωσες τὸν Αἰγύπτιο; Φοβήθηκε ὁ Μωυσῆς  καὶ εἶπε· Λοιπὸν ἔγινε τόσο γνωστή ἡ χθεσινὴ μου πράξη!  Πράγματι ὁ Φαραὼ πληροφορήθηκε αὐτὴ τὴν πράξη καὶ  ζητοῦσε τὸ Μωυσῆ γιά νά τὸν θανατώσει. Ὁ Μωυσῆς  ἀναχώρησε μακριὰ ἀπὸ το Φαραὼ καὶ πῆγε στη χώρα τῆς  Μαδιάμ, καὶ ὅταν ἦλθε στη χώρα τῆς Μαδιάμ, ἐκάθισεν  στό πηγάδι τῆς περιοχῆς. Καὶ ὁ ἱερέας τῆς Μαδιάμ εἶχε  ἑπτὰ θυγατέρες πού ἔβοσκαν τὰ πρόβατα τοῦ πατέρα  τους τοῦ Ἰοθὼρ. Ἦλθαν λοιπὸν καὶ ἔβγαζαν ἀπὸ το πη-</p>
--	--	--

ἑπτὰ θυγατέρες, ποιμαίνουσαι τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἰοθόρ. Παραγενόμεναι δὲ ἦντλουν, ἕως ἔπλησαν τὰς δεξαμενάς, ποτίσαι τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἰοθόρ. Παραγενόμενοι δὲ οἱ ποιμένες, ἐξέβαλλον αὐτάς. Αναστάς δὲ Μωυσῆς ἐρρύσατο αὐτάς, καὶ ἦντλησεν αὐταῖς, καὶ ἐπότισε τὰ πρόβατα αὐτῶν. Παρεγένοντο δὲ πρὸς Ῥαγουήλ τὸν πατέρα αὐτῶν, ὁ δὲ εἶπεν αὐταῖς· τί ὅτι ἐταχύνετε τοῦ παραγενέσθαι σήμερον; Αἱ δὲ εἶπον· Ἄνθρωπος Αἰγύπτιος ἐρρύσατο ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ποιμένων, καὶ ἦντλησεν ἡμῖν, καὶ ἐπότισε τὰ πρόβατα ἡμῶν, ὁ δὲ εἶπε ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ. Καὶ ποῦ ἐστι; καὶ ἵνα τί οὕτω καταλελοίπατε τὸν ἄνθρωπον; καλέσατε οὖν αὐτόν, ὅπως φάγη ἄρτον. Κατωκίσθη δὲ Μωυσῆς παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ ἐξέδοτο Σεπφώραν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τῷ Μωυσῆ γυναικα. Ἐν γαστρὶ δὲ λαβοῦσα ἡ γυνή, ἔτεκεν υἱόν, καὶ ἐπωνόμασε Μωυσῆς τὸ ὄνομα αὐτοῦ Γηρσάμ, λέγων· ὅτι πάροικός εἰμι ἐν γῆ ἄλλοτρία. Ἔτι δὲ συλλαβοῦσα, ἔτεκεν υἱὸν δεύτερον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐλιέζερ, λέγων· ὁ γὰρ Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου βοηθός μου, καὶ ἐρρύσατό με ἐκ χειρὸς Φαραώ.

Προκείμενον.

Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδης.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοί, Κύριε, ἐν ὅλη

γάδι νερό, ἕως ὅτου γέμισαν τίς δεξαμενές, γιὰ νὰ ποτίσουν τὰ πρόβατα τοῦ πατέρα τους τοῦ Ἰοθόρ. Ἦλθαν ὁμως ἄλλοι βοσκοὶ καὶ τίς ἔδιωχναν. Ἀλλά σηκώθηκε ὁ Μωυσῆς καὶ τίς γλύτωσε ἀπ' αὐτούς, ἔβγαλε νερό γι' αὐτές, καὶ πότισε τὰ πρόβατά τους. Καὶ ἦλθαν στό Ραγουήλ (ἄλλο ὄνομα τοῦ Ἰοθόρ) τὸν πατέρα τους κι ἐκεῖνος εἶπε σ' αὐτές· Γιατί σήμερα βιασθήκατε καὶ ἦλθατε νωρίτερα; Κι ἐκεῖνες εἶπαν· Ἐνας ἄνδρας Αἰγύπτιος μᾶς γλύτωσε ἀπὸ τούς βοσκούς καὶ ἔβγαλε γιὰ χάρη μας νερό καὶ πότισε τὰ πρόβατά μας. Κι ἐκεῖνος εἶπε στίς θυγατέρες του· Καὶ ποῦ εἶναι τώρα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος; καὶ γιατί τὸν ἐγκαταλείψατε ἔτσι τὸν ἄνθρωπο; Πηγαίνετε καὶ καλέστε τὸν λοιπόν, νὰ φάγει μαζί μας. Ἐγκαταστάθηκε λοιπόν ὁ Μωυσῆς στό σπίτι τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου καὶ ἔδωσε σέ γάμο στό Μωυσῆ τὴ θυγατέρα του Σεπφώρα ὡς γυναίκα. Καὶ ἀφοῦ συνέλαβε (ἔμεινε ἔγκυος) καὶ γέννησε υἱό, καὶ τοῦ ἔδωσε ὁ Μωυσῆς τὸ ὄνομα Γηρσέμ λέγοντας· ὅτι εἶμαι πάροικος (προσωρινός κάτοικος) σέ ξένη χώρα· καὶ ἀφοῦ συνέλαβε πάλι, γέννησε δεύτερο υἱό καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα Ἐλιέζερ, λέγοντας· Ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ Πατέρα μου εἶναι βοηθός μου, καὶ μέ γλύτωσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Φαραώ.

Προκείμενον.

Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἶναι αἰώνιο, μὴ παραβλέψεις τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου.

Στίχ. Θα σέ δοξολογῶ, Κύριε, μέ ὅλη τὴν καρδιά μου.

καρδία μου.

Ίώβ (Β'. 1-10).

Ἐγένετο δὲ ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, καὶ ἦλθον οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστῆναι ἐναντίον τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ Διάβολος ἦλθεν ἐν μέσῳ αὐτῶν, παραστῆναι ἐναντίον τοῦ Κυρίου. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ. Πόθεν σὺ ἔρχη; Εἶπε δὲ ὁ Διάβολος ἐναντίον Κυρίου. Διαπορευθεὶς τὴν ὑπ' οὐρανόν, καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν σύμπασαν, πάρεμι. Εἶπε δὲ ὁ Κύριος πρὸς τὸν Διάβολον· προσέσχες τὸν θεράποντά μου Ἰώβ; ὅτι οὐκ ἔστι κατ' αὐτόν, τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνθρωπος ὅμοιος αὐτῷ, ἄκακος, ἀληθινός, ἄμεμπτος, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς κακοῦ; ἔτι δὲ ἔχεται ἀκακίας, σὺ δὲ εἶπας, τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ διακενῆς ἀπολέσαι.

Ἵπολαβὼν δὲ ὁ Διάβολος, εἶπε τῷ Κυρίῳ· Δέρμα ὑπὲρ δέρματος, καὶ πάντα ὅσα ὑπάρχει ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐκτίσει, σὺ μὴν δέ, ἀλλὰ ἀποστείλας τὴν χειρὰ σου, ἄψαι τῶν ὀστέων αὐτοῦ, καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ, ἢ μὴν εἰς πρόσωπόν σε εὐλογῆσει. Εἶπε δὲ ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ· ἰδοὺ παραδίδωμί σοι αὐτόν, μόνον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διαφύλαξον. Καὶ ἐξῆλθεν ὁ Διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου, καὶ ἔπαισε τὸν Ἰώβ ἕλκει πονηρῷ ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς. Καὶ ἔλαβεν ἑαυτῷ ὄστρακον, ἵνα τὸν ἰχῶρα ξύη, καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κοπριάς, ἔξω τῆς πόλεως. Χρόνου δὲ

Ίώβ. (Β'. 1-10).

Κάποια ἡμέρα ἦλθαν οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ καὶ παρουσιάσθησαν μπροστά στὸν Κύριο, καὶ ἦλθε καὶ ὁ διάβολος ἀνάμεσά τους, γιὰ νὰ παρουσιασθεῖ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Καὶ εἶπε ὁ Κύριος στό διάβολο. Ἀπό ποῦ ἔχεις ἔλθει ἐσύ; Τότε εἶπε ὁ διάβολος πρὸς τὸν Κύριο . Ἀφοῦ περιῆλθα τό χῶρο κάτω ἀπό τόν οὐρανό, καὶ περιπάτησα σ' ὅλη τή γῆ ἦλθα ἐδῶ. Καὶ ὁ Κύριος εἶπε στό διάβολο· ἔστρεψες λοιπόν τὴν προσοχή σου, τὴ διάνοιά σου, πρὸς τὸν ὑπηρέτη μου τὸν Ἰώβ; (πρόσεξες δηλαδή) ὅτι δέν ὑπάρχει ἐπάνω στή γῆ ἄλλος ἀπό τούς ἀνθρωπος ὅμοιος μέ αὐτόν ἄκακος, εἰλικρινής, ἄμεμπτος (ἀκατηγόρητος), θεοσεβής (μέ φόβο Θεοῦ), πού ἀπέχει ἀπό κάθε ἀμαρτωλή πράξη; Καὶ ἐπί πλέον εἶναι ἀπαλλαγμένοι ἀπό κάθε κακία; Καὶ σὺ ἰσχυρίστηκες, ὅτι θά μέ βλασφημήσει, ἂν καταστρέψεις χωρὶς αἰτία ὅλα τὰ ἀγαθὰ του. Ἀποκρίθηκε ὁ διάβολος καὶ εἶπε στό Θεό· Τό ἕνα δέρμα ἀνταλλάσσεται μέ ἄλλο (τά ἀγαθὰ μέ τή τή ζωή), καὶ ὅλα ὅσα ἔχει ὁ ἀνθρωπος θά τά θυσιάσει γιὰ τή ζωή του, Ἀλλ' ὅμως ἄπλωσε τό χέρι σου καὶ χτύπησε τά κόκκαλά του καὶ τίς σάρκες του καὶ τότε θά σέ βλασφημήσει κατὰ πρόσωπο. Καὶ εἶπε ὁ Κύριος στό διάβολο· νά, τόν παραδίδω στήν ἐξουσία σου, θά διατηρήσεις ὅμως τή ζωή του. Καὶ βγήκε ὁ διάβολος ἀπό μπροστά ἀπό τόν Κύριο, καὶ χτύπησε τὸν Ἰώβ με τρομερές πληγές ἀπό τά πόδια ὡς τό κεφάλι. Καὶ πήρε ὁ Ἰώβ γιὰ τόν ἑαυτό του τεμάχιο πήλινο (κεραμιδένιο), γιὰ νά ξύνει τίς πυορροῦσες πληγές του, καὶ καθόταν ἐπάνω σέ σωρό κοπριάς ἔξω

πολλοῦ προβεβηκότος, εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ. Μέχρι τίνος καρτερήσεις λέγων· ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρόν, προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου; ἰδοὺ γὰρ ἠφάνισταί σου τὸ μνημόσυνον ἀπὸ τῆς γῆς, υἱοὶ καὶ θυγατέρες, ἐμῆς κοιλίας ὠδίνες καὶ πόνοι, οὓς εἰς τὸ κενὸν ἐκοπίασα μετὰ μόχθων, σὺ δὲ αὐτὸς ἐν σαπρία σκωλήκων κάθησαι, διανυκτερεύων αἶθριος. Καγὼ πλανῆτις καὶ λάτρις, τόπον ἐκ τόπου περιερχομένη, καὶ οἰκίαν ἐξ οἰκίας, προσδεχομένη τὸν ἥλιον πότε δύσεται, ἵνα ἀναπαύσωμαι τῶν μόχθων μου, καὶ τῶν ὀδυνῶν, αἷ με νῦν συνέχουσιν, ἀλλὰ εἶπόν τι ῥῆμα πρὸς Κύριον, καὶ τελεύτα. Ὁ δὲ ἐμβλέψας αὐτῇ, εἶπεν. Ἴνα τί, ὥσπερ μία τῶν ἀφρόνων γυναικῶν ἐλάλησας οὕτως; εἰ τὰ καλὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐχ ὑποίσωμεν; Ἐν τούτοις πᾶσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ, οὐδὲν ἤμαρτεν Ἰώβ τοῖς χεῖλεσιν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΣΤ'. 6-16).

Τοῦ Ἰησοῦ γενομένου ἐν Βηθανία ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ προσῆλθεν αὐτῷ γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου, καὶ κατέχεεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀνακειμένου. Ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠγανάκτησαν λέγοντες. Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη; ἠδύνατο γὰρ τοῦτο τὸ μύρον πρᾶθῆναι πολλοῦ καὶ δοθῆναι

ἀπὸ τὴν πόλη. Καὶ ἀφοῦ πέρασε πολὺς καιρὸς εἶπε σ' αὐτόν ἡ γυναῖκα του. Μέχρι πότε θα ὑπομένεις λέγοντας· θά περιμένω ἀκόμη λίγο καιρὸ καὶ ἐλπίζω, ὅτι θά ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν κατάστασή μου; νά, ἡ μνήμη σου ἐξαφανίσθηκε ἐπάνω στή γῆ, διότι οἱ γιοὶ καὶ οἱ θυγατέρες σου, πόνοι καὶ κόποι (ἐπώδυνοι καρποὶ) τῆς δικῆς μου κοιλιᾶς, χάθηκαν. Μάταια ἐκοπίασα μέ πολλοὺς κόπους γιὰ νά τούς μεγαλώσω, κι ἐσύ ὁ ἴδιος κάθου ἐπάνω σέ σαπίλα σκουληκιῶν, διανυκτερεύοντας στό ὕπαιθρο. Κι ἐγὼ περιπλανῶμαι σάν μιά ὑπηρέτρια πηγαίνοντας ἀπὸ τόπο σέ τόπο περιμένοντας πότε δά δύσει ὁ ἥλιος, γιὰ νά ἀναπαυθῶ ἀπὸ τούς κόπους καὶ τούς πόνους μου, πού τώρα μέ περισφίγγουν· πές λοιπόν ἕνα λόγο ἐναντίον τοῦ Κυρίου καὶ πέθανε. Κι ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἔρριξε ἕνα ἔντονο βλέμμα ἐπάνω της, εἶπε. Γιατί μίλησες ἔτσι, ὡς μιά ἀπὸ τίς ἄμυαλες γυναῖκες; Ἐάν δεχθήκαμε τά καλὰ ἀπὸ τό χέρι τοῦ Κυρίου, δέν θα ὑποφέρουμε τά κακὰ; Σ' αὐτές ὅλες τίς δυστυχίες πού τοῦ συνέβησαν, καθόλου δέν ἀμάρτησε ὁ Ἰώβ μέ τά χεῖλη του ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΣΤ'. 6-16).

Ὅταν κάποτε ὁ Ἰησοῦς πῆγε στή Βηθανία, στό σπίτι τοῦ Σίμονα τοῦ λεπροῦ, τὸν πλησίασε μιά γυναῖκα πού κρατοῦσε ἀλαβάστρινο μυροδοχεῖο (δοχεῖο ἀπὸ ἀνυδρίτη τῆς γύψου) πού περιεῖχε μύρο πανάκριβο, καὶ τό ἔχουσε ἐπάνω στό κεφάλι του, ὅπως καθόταν. Ὅταν τό εἶδαν αὐτό οἱ Μαθητές του, ἀγανάκτησαν καὶ εἶπαν. Γιατί νά γίνει ἡ σπατάλη αὕτη; διότι μποροῦσε τό μύρο αὐτό νά

τοῖς πτωχοῖς. Γνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς. Τί κόπους παρέχετε τῇ γυναίκί; ἔργον γὰρ καλὸν εἰργάσατο εἰς ἐμέ. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Βαλοῦσα γὰρ αὕτη τὸ μύρον τοῦτο ἐπὶ τοῦ σώματός μου, πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι με ἐποίησεν. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπου ἐὰν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, λαληθήσεται καὶ ὁ ἐποίησεν αὕτη εἰς μνημόσυνον αὐτῆς. Τότε πορευθεὶς εἰς τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Ἰούδας Ἰσκαριώτης, πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς εἶπε. Τί θέλετέ μοι δοῦναι, καὶ ἐγὼ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν; οἱ δὲ ἔστησαν αὐτῷ τριάκοντα ἀργύρια. Καὶ ἀπὸ τότε ἐζήτει εὐκαιρίαν ἵνα αὐτὸν παραδῶ.

(Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Θ. Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).

ΤΗΙ ΑΓΙΑΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ  
ΕΙΣ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ  
(Συλλειτουργικόν. Σελίδες 204-212-217).  
Μικρά Δοξολογία. (Σελίς 32-34):  
Τριώδιον.  
Ωιδὴ Δ'.

Ἀνώγειον ἐστρωμένον, ἐδέξατό σε τὸν Κτίστην καὶ τοὺς συμμύστας, καὶ αὐτοῦ τὸ Πάσχα ἐπετέλεσας, καὶ αὐτοῦ εἰργάσω τὰ μυστήρια· αὐτοῦ γὰρ τῶν δύο σταλέντων, νῦν

πουληθεῖ πανάκριβα, καὶ τὸ ἀντίτιμό του νὰ δοθεῖ στοὺς φτωχοὺς. Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς τὸ ἀντιλήφθηκε καὶ εἶπε σ' αὐτούς. Γιατί ἐνοχλεῖτε τῇ γυναίκα; διότι ἔκανε καλὸ ἔργο σ' ἐμένα. Διότι τοὺς φτωχοὺς πάντοτε τοὺς ἔχετε μαζί σας, ἐμένα ὁμως δέν μέ ἔχετε πάντοτε. Διότι χύνοντας τὸ μύρο στό σῶμα μου, τὸ ἔκανε γιά τήν ἡμέρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου. Ἀληθινά σᾶς λέγω, ὅτι ὅπουδήποτε θά κηρυχθεῖ τὸ Εὐαγγέλιο αὐτό πού σᾶς παραδίδω σέ ὅλο τόν κόσμο, θά διαλαληθεῖ καὶ αὐτό πού ἔκανε αὐτή, γιά νὰ παραμείνει αἰώνια ἢ μνήμη της. Τότε ἕνας ἀπό τοὺς δώδεκα πού λεγόταν Ἰούδας Ἰσκαριώτης πῆγε στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ εἶπε. Τί θέλετε να μοῦ δώσετε, κι ἐγὼ θά σᾶς τὸν παραδώσω; Καὶ αὐτοὶ τοῦ ζύγισαν καὶ τοῦ παρέδωσαν ἄργυρο (ἀσήμι) βάρους τριάντα διδράχμων, ἀξίας ὀγδόντα πάντε χρυσῶν δραχμῶν. Καὶ ἀπὸ τότε ζητοῦσε εὐκαιρία γιά νὰ τὸν παραδώσει.

(Καὶ τὰ ὑπόλοιπα τῆς Θ.Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).

ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ  
ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ  
(Συλλειτουργικό. Σελίδες 204-212-217).  
(Μετά τή Μικρὴ Δοξολογία: (Σελίδα 32-34).  
Τριώδιο.  
Ωιδὴ Δ'.

Ἀνώγειο στρωμένο δέχθηκε ἐσένα τὸν Κτίστη καὶ τοὺς Μαθητές, καὶ ἐκεῖ ἔκανες τὸ Πάσχα, καὶ ἐκεῖ ἐκτέλεσες τὸ Μυστικὸ Δεῖπνο· διότι ἐκεῖ ἐτοιμάσθηκε γιά σένα τὸ Πάσχα τώρα, ἀφοῦ στάλθηκαν οἱ δύο ἀπὸ τοὺς



Μαθητῶν σου, τὸ Πάσχα ἠτοιμάσθη σοι.

Ὑπάγετε πρὸς τὸν δεῖνα, ὁ πάντα εἰδῶς προλέγει, τοῖς Ἀποστόλοις, καὶ μακάριός ἐστιν ὅς δύναται, πιστῶς ὑποδέξασθαι τὸν Κύριον, ἀνώγειν μὲν τὴν καρδίαν προετοιμάσας, καὶ δεῖπνον τὴν εὐσέβειαν.

Ἡ γνώμη φιλαργυρίας, ὁ τρόπος σου ἀπονοίας, ἄφρον Ἰούδα· πιστευθεὶς γὰρ μόνος τὸ γλωσσόκομον, ὅλως οὐκ ἐκάμφθης πρὸς συμπάθειαν, ἀλλ' ἐκλείσας τὰ τῆς σκληρᾶς σου, καρδίας σπλάγχνα, προδοὺς τὸν μόνον εὐσπλαχνον.

Ἡ γνώμη τῶν θεοκτόνων, τῇ πράξει τοῦ φιλαργύρου συναρμοσθεῖσα, ἢ μὲν πρὸς ἀναίρεσιν ὠπλίζετο, ἢ δὲ τὰ ἀργύρια ἐφείλκετο· ἀγχόνην γὰρ μεταμελείας τότε προκρίνας, κακῶς τοῦ ζῆν ἐστέρηται.

Τὸ φίλημα γέμει δόλου, τὸ χαῖρέ σου ἐν μαχαίρα, πλάνε Ἰούδα· τῇ μὲν γλώσση φθέγγῃ τὰ πρὸς ἔνωσιν, τῇ δὲ γνώμη νεύεις πρὸς διάστασιν· προδοῦναι γὰρ τοῖς παρανόμοις τὸν Εὐεργέτην, δολίως ἐμελέτησας.

Φιλεῖς καὶ πωλεῖς Ἰούδα, ἀσπάζη καὶ οὐκ ὀκλάζεις δόλω προστρέχων· τίς μισῶν ἀσπάζεται τρισάθλιε; τίς φιλῶν ἐξωνεῖται τιμήματι; τὸ φίλημα τῆς ἀναιδοῦς σου κακοβουλίας, ἐλέγχει τὴν προαίρεσιν.

Δόξα...

Μαθητές σου.

Πηγαίνετε στὸν τάδε, προλέγει αὐτός πού τὰ ξέρει ὅλα στοὺς Ἀποστόλους, καὶ εἶναι μακάριος, ὅποιος μπορεῖ νὰ ὑποδεχθεῖ μέ πίστη τὸν Κύριο, ἀφοῦ προετοιμάσει ὡς ἀνώγειο τὴν καρδιά του, καὶ ὡς δεῖπνο τὴν εὐσέβεια.

Ἡ διάθεσή σου εἶναι γεμάτη ἀπὸ φιλαργυρία, ἢ συμπεριφορὰ σου γεμάτη ἀπὸ παραφροσύνη, ἀνόητε Ἰούδα, διότι ἂν καὶ ἐμπιστεύθηκαν μόνο σ' ἐσένα τό ταμεῖο, καθόλου δὲ λύγισες πρὸς τὴ συμπάθεια, ἀλλὰ ἐκλείσες τὰ σπλάγχνα τῆς σκληρῆς καρδιᾶς σου, προδίδοντας τὸν μόνο εὐσπλαχνον.

Ἡ διάθεση τῶν θεοκτόνων (τῶν φονιάδων τοῦ Θεανθρώπου) συμφωνῶντας μέ τὴν πράξη τοῦ φιλαργύρου, ἢ μὲν πρώτη ὀπλιζόταν γιὰ φόνο, ἢ δὲ δεύτερη δεχόταν τὰ ἀργύρια· Διότι προτιμώντας τότε τὴν κρεμάλα ἀπὸ τὴ μετάνοια, μέ τρόπο κακό στερήθηκε τὴ ζωὴ.

Τὸ φίλημά σου εἶναι γεμάτο ἀπὸ δόλο, τό χαῖρε σου συνοδεύεται ἀπὸ μαχαίρι, ἀπατεῶνα Ἰούδα· μέ τὴ γλῶσσα ξεστομίζεις λόγια γιὰ ἐνότητα, μέ τὴ διάθεση ὅμως κάνεις νεῦμα γιὰ χωρισμό· διότι μέ δόλο μελέτησες νὰ προδώσεις στοὺς παρανόμους τὸν Εὐεργέτη

Ἀγαπᾶς καὶ πουλᾶς (τὸν Χριστό), Ἰούδα, τὸν ἀσπάζεσαι (τὸν φιλᾶς) καὶ δέν διστάζεις (δέν πέφτεις στὰ γόνατα) τρέχοντας μέ δόλο· Ποιός μισῶντας φιλάει τρισάθλιε; Ποιός ἀγαπώντας πουλάει μέ χρήματα; Τὸ φίλημα τῆς ἀδιάντροπῆς σου κακοψυχίας καταδικάζει τὴν προαίρεσή σου.

Δόξα...

Αμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασίλειον καὶ σύνθρονον· βοῶ σοι τὸ Ἄισμα τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἡ σύλληψις ὑπὲρ λόγον, ὁ τόκος σου ὑπὲρ φύσιν Θεογεννητοῦ· ἡ μὲν γὰρ ἐκ Πνεύματος οὐ σπέρματος, ἡ δὲ νόμους φύσεως λαυθάνουσα, ὡς ἄφθορος καὶ ὑπὲρ φύσιν πάσης λοχείας· Θεὸς γὰρ τὸ τικτόμενον.

Κάθισμα.

Συνεσθίων Δέσποτα, τοῖς Μαθηταῖς σου, μυστικῶς ἐδήλωσας, τὴν σὴν ἁγίαν τελευτήν, δι' ἧς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, οἱ τὰ σεπτὰ σου τιμῶντες Παθήματα.

Ωιδὴ Η'.

Τὴν νομικὴν, ἐκπληρώσας πρόσταξιν, ὁ πλάκας τὰς νομικάς, γράψας ἐν Σινᾷ, ἔφαγε μὲν τὸ Πάσχα, τὸ πάλαι καὶ σκιῶδες, γέγονε δὲ Πάσχα, καὶ μυστικὴ ζωοθυσία. (Δίς).

Τὴν ἀπ' αἰῶνος, κεκαλυμμένην Χριστός, σοφίαν μυσταγωγῶν, ἔδειξας ὁμοῦ, πᾶσι τοῖς Ἀποστόλοις, Σωτήρ, ἐπὶ τοῦ δεῖπνου· ἦν ταῖς Ἐκκλησίαις, παρέδωκαν οἱ θεοφόροι.

Εἷς ἐξ ὑμῶν, δόλω παραδώσει με, Ἑβραίοις ἀπεμπολῶν, ταύτη τῇ νυκτί· τοῦτο Χριστὸς βόησας, συνέχεε τοὺς φίλους· τότε εἷς πρὸς

Ὡς ἀδιαίρετη στήν οὐσία, καὶ ἀσύγχυτη στά πρόσωπα θεολογῶ ἐσένα τὴν τριαδικὴν μίαν Θεότητα ὡς κοινὴ Βασιλεία καὶ μέ κοινὸ θρόνον· φωνάζω σ' ἐσένα τὸν μέγαλο Ὑμνο, ὁ ὁποῖος ἀναπέμπεται στὸν Ὑψιστο ὑμνολογούμενος τρεῖς φορές.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἡ σύλληψή σου εἶναι ὑπέρλογη (ἐπάνω ἀπὸ τὴ λογική), ἡ γέννησή σου ὑπερφυσικὴ, Μητέρα τοῦ Θεοῦ· Διότι ἡ πρώτη προῆλθε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ὄχι ἀπὸ ἄνδρα, καὶ ἡ δευτέρη διαφεύγοντας τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ὡς ἄφθαρτη ἀνώτερη ἀπὸ τὴ φύση, καὶ ἀπὸ κάθε μητρότητα· διότι αὐτὸ πού γεννιέται εἶναι Θεός.

Κάθισμα.

Συντρῶγοντας, Κύριε, μέ τοὺς Μαθητές σου μυστηριωδῶς φανέρωσες τὸ δικό σου ἅγιο θάνατο, μέ τὸν ὁποῖο λυτρωθήκαμε ἀπὸ τὴ φθορά, ἐμεῖς πού τιμοῦμε τὰ σεβάσματα Πάθη σου.

Ωιδὴ Η'.

Ἐκπληρώνοντας τὴν προσταγὴ τοῦ Νόμου αὐτὸς πού ἔγραψε τίς πλάκες στό Σινᾷ, ἔφαγε βέβαια τὸ Πάσχα τὸ παλιό καὶ συμβολικό, ἔγινε ὁμοῦ (ὁ ἴδιος) πασχάλιο ἀρνί καὶ μυστηριακὴ θυσία ζωντανοῦ πλάσματος. (Δίς).

Παραδίδοντας μυστηριακά, ἐσύ ὁ Χριστός, τὴν προαιώνια ἄγνωστη σοφία, τὴν ἔδειξες μαζί σέ ὅλους τοὺς Ἀποστόλους, Σωτήρα, στό δεῖπνο· αὐτὴν καὶ μᾶς παρέδωσαν πατέρες πού ἔφεραν τὸ Θεό μέσα τους.

Ἕνας ἀπὸ σᾶς θά μέ παραδώσει στοὺς Ἑβραίους πουλώντας με αὐτὴ τὴ νύχτα· λέγοντας αὐτὸ ὁ Χριστὸς δημιούργησε σύγχυση στοὺς φίλους του· τότε ὁ ἕνας

<p>ένα, διαπορῶν προσεκινεῖτο.</p> <p>Ταπεινωθείς, δι' ἡμᾶς ὁ πλούσιος, τοῦ δείπνου ἐξαναστάς, λέντιον λαβῶν, τοῦτο περιεζώσω, καὶ κλίνας τὸν αὐχένα, ἐνίψας τοὺς πόδας, τῶν Μαθητῶν καὶ τοῦ προδότου.</p> <p>Τῆς ὑπὲρ νοῦν, καὶ ἀφράστου γνώσεως, τὸ ὕψος σου Ἰησοῦ, τίς μὴ ἐκπλαγῆ; ὅτι πηλῶ παρέστης, ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων, νίπτων μὲν τοὺς πόδας, ἐκμάσσω δὲ καὶ τῷ λεντίῳ;</p> <p>Ὁ Μαθητής, ὃν ἠγάπα Κύριος, τῷ στήθει ἀναπεσῶν, ἔφη πρὸς αὐτόν· τίς ὁ παραδιδούς σε; Χριστὸς δὲ πρὸς ἐκεῖνον· οὗτος ὁ ἐμβάψας, ἐν τῷ τρυβλίῳ νῦν τὴν χεῖρα.</p> <p>Ὁ μαθητής τὸν ψωμὸν δεξάμενος, κατὰ τοῦ ἄρτου χωρεῖ, πρᾶσιν μελετῶν· τρέχει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις. Τί παρέχετε μοι, κἀγὼ ὑμῖν αὐτὸν προδώσω;</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἐνα Θεόν, κατ' οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς ὑποστάσεις ὑμνῶ, διοριστικῶς, ἄλλας ἀλλ' οὐκ ἄλλοίας, ἐπεὶ Θεότης μία, ἐν τρισὶ τὸ κράτος· καὶ γὰρ Πατήρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ῥῦσαι ἡμᾶς, Ἰησοῦ Σωτῆρ ἡμῶν, ἐκ πλάνης καὶ πειρασμοῦ, καὶ τοῦ πονηροῦ· δέχου τὴν Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ἀπαύστως· Μήτηρ γὰρ ὑπάρχει, καὶ δύναται σε δυσωπῆσαι.</p>		<p>ἔσκυβε πρὸς τὸν ἄλλον μέ ἀπορία.</p> <p>Ταπεινώνοντας τὸν ἑαυτό σου γιὰ μᾶς, ἐσύ πού εἶσαι πλούσιος, ἀφοῦ σηκώθηκες ἀπὸ τό δείπνο, παίρνοντας μιά πετσέτα τῶν ποδιῶν τὴν ἔζωσες στη μέση σου, καὶ σκύβοντας τὸ λαιμό (τό κεφάλι) ἐνίψες τὰ πόδια τῶν Μαθητῶν καὶ τοῦ προδότη.</p> <p>Ἰησοῦ, ποιός νά μὴν ἐκπλαγεῖ ἀπὸ τό ὕψος τῆς ὑπέρολογης καὶ ἀνέκφραστης γνώσεώς σου; διότι παρουσιάσθηκες ταπεινά μπροστά στόν πηλό (τόν ἄνθρωπο), ἐσύ ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων, νίβοντας τὰ πόδια του καὶ σκουπίζοντάς τα μέ τὴν πετσέτα;</p> <p>Ὁ Μαθητής πού ἀγαποῦσε ὁ Κύριος, ἀφοῦ ἔπεσε στό στήθος τοῦ εἶπε· ποιός εἶναι πού θά σέ παραδώσει; Καί ὁ Χριστὸς ἀπάντησε σ' ἐκεῖνον· αὐτός πού τώρα θά βυθίσει τό χέρι του στό πιάτο.</p> <p>Ὁ μαθητής, μόλις δέχθηκε τό ψωμί προχωρεῖ, κατὰ τοῦ ἄρτου μελετώντας τὴν πώλησή του· Τρέχει πρὸς τοὺς Ἰουδαίους λέγει στοὺς παρανόμους. Τί μοῦ δίνετε, κι ἐγὼ νά τὸν παραδώσω σ' ἐσᾶς;</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἐνα Θεό σέβομαι ὡς πρὸς τὴν οὐσία, ὑμνῶ ὅμως τρία πρόσωπα, διακρίνοντάς τα, ἄλλα ἀλλά ὄχι ἀλλοιώτικα, ἐπειδὴ ἡ Θεότητα εἶναι μία, ἡ ἐξουσία ὅμως ἀνήκει σέ τρία· Διότι εἶναι Πατέρας, Υἱός, καὶ ἅγιο Πνεῦμα.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἀπάλλαξέ μας, Ἰησοῦ Σωτήρα μας, ἀπὸ κάθε πλάνη καὶ πειρασμό καὶ ἀπὸ τὸν πονηρό· δέξου τὴ Θεοτόκο, νά πρεσβεύει ἀκατάπαυστα (γιὰ μᾶς)· διότι εἶναι Μητέρα μας καὶ μπορεῖ νά σέ κάνει νά καμφθεῖς μέ τίς ἰκεσίες</p>
---	--	--

Ωιδή Θ'.

Τὸ μέγα μυστήριον, τῆς σῆς  
ἐνανθρωπήσεως, ἐπὶ τοῦ δείπνου,  
συνανακειμένου σου, τοῖς Μύσταις  
Φιλάνθρωπε, ἀνακαλύψας ἔφη: Φάγετε ἄρτον  
τὸν ζωτικόν, πίστει πίετε τὸ αἷμα, κενωθὲν τῆς  
θεοπλεύρου σφαγῆς.

Σκηνὴ ἐπουράνιος, ἐδείχθη τὸ ἀνώγειον,  
ἐνθα τὸ Πάσχα, Χριστὸς ἐπετέλεσε· τὸ δείπνον  
ἀναίμακτον, καὶ λογικὴ λατρεία· ἡ τραπέζα δὲ  
τῶν ἐκεῖ, τελεσθέντων μυστηρίων, νοητὸν  
θυσιαστήριον.

Τὸ Πάσχα Χριστὸς ἐστὶ, τὸ μέγα καὶ  
σεβάσμιον, βρωθεὶς ὡς ἄρτος, τυθεὶς δὲ ὡς  
πρόβατον· αὐτὸς γὰρ ἀνήνεκται, ὑπὲρ ἡμῶν  
θυσία, αὐτοῦ τὸ Σῶμα εὐσεβῶς, καὶ αὐτοῦ τὸ  
Αἷμα πάντες, μυστικῶς μεταλαμβάνομεν.

Τὸν ἄρτον εὐλόγησας, ὁ Ἄρτος ὁ οὐράνιος,  
εὐχαριστήσας, Πατρὶ τῷ γεννήτορι, λαβῶν καὶ  
ποτήριον, τοῖς Μαθηταῖς ἐδίδως· λάβετε,  
φάγετε βοῶν, τοῦτό μού ἐστὶ τὸ Σῶμα, καὶ τὸ  
Αἷμα τῆς ἀφθάρτου ζωῆς.

Ἀμὴν λέγων ἔφησε, τοῖς κλήμασιν ἡ  
ἄμπελος, τοῖς Ἀποστόλοις, Χριστὸς ἡ ἀλήθεια,  
ἀπ' ἄρτι οὐ μὴ πῖω ἐκ τῆς ἀμπέλου πόμα, ἕως  
ἂν πῖω αὐτὸ καινόν, ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς  
μου, μεθ' ὑμῶν τῶν κληρονόμων μου.

της.

Ωιδή Θ'.

Ἀποκαλύπτοντας στοὺς Μαθητὲς τὸ μέγα μυστήριον  
τοῦ ὅτι ἔγινες ἄνθρωπος, καθὼς καθόσουσιν στό δείπνο,  
εἶπες. Φάγετε ἄρτο πού παρέχει τὴ ζωή, πιεῖτε μέ πίστη  
τό αἷμα μου, πού πήγασε (χύθηκε) ἀπὸ τῆ σφαγῆ (ἀπὸ τό  
τραῦμα) τῆς θεϊκῆς πλευρᾶς μου.

Ἐπουράνια κατοικία ἀποδείχθηκε τὸ ἀνώγειο, ὅπου ὁ  
Χριστὸς ἐπέτελεσε τὸ Πάσχα· τὸ δείπνο ἦταν χωρὶ αἷμα  
καὶ λογικὴ λατρεία· καὶ τὸ τραπέζι τῶν μυστηρίων πού  
τελέσθηκαν ἐκεῖ ἦταν πνευματικὸ θυσιαστήριον (βωμός).

Τὸ Πάσχα τὸ μέγα καὶ σεβάσμιον εἶναι ὁ Χριστὸς, διότι  
φαγώθηκε ὡς ἄρτος καὶ θυσιάσθηκε ὡς πρόβατο· διότι  
αὐτὸς προσφέρθηκε θυσία γιὰ μᾶς, ἐκείνου τὸ σῶμα μέ  
εὐσέβεια καὶ ἐκείνου τὸ αἷμα ὅλοι μέ τρόπο μυστηριακὸ  
μεταλαμβάνομε.

Ἄφοῦ εὐλόγησες τὸν ἄρτο, ἐσύ ὁ οὐράνιος Ἄρτος,  
ἀφοῦ εὐχαρίστησες τὸν Πατέρα πού σέ γέννησε, καὶ  
ἀφοῦ πήρες ποτήρι τὸ προσέφερες στοὺς Μαθητὲς λέγο-  
ντας· λάβετε, φάγετε, αὐτὸ εἶναι τὸ Σῶμα μου καὶ τὸ Αἷ-  
μα τῆς ἀφθάρτου ζωῆς.

Ἀλήθεια σᾶς λέγω εἶπε στά κλήματα ἡ κληματαριά,  
δηλαδὴ στοὺς Ἀποστόλους ὁ Χριστὸς πού εἶναι ἡ  
ἀλήθεια, ἀπὸ τώρα καὶ στό ἐξῆς δὲν θά πῖω ἀπὸ τό ποτό  
τοῦ ἀμπελιοῦ, ἕως ὅτου τὸ πῖω καινούριο στή δοξασμένη  
Βασιλεία τοῦ Πατέρα μου, μαζί μ' ἐσᾶς τοὺς συγκληρο-  
νόμους μου.

Πιπράσκεις τριάκοντα, ἀργύρων τὸν ἀτίμητον, καὶ οὐ λογίζῃ, Ἰούδα παράνομε, τοῦ δείπνου τὴν μύησιν, ἢ τὸν σεπτὸν νιπτῆρα; Ὡ πῶς εἰς τέλος τοῦ φωτός ὀλισθήσας πτῶμα ἦλθες, τὴν ἀγχόνην ἀσπασάμενος!

Τὰς χεῖρας ἐξέτεινας, ἐν αἷς τὸν ἄρτον ἔλαβες τῆς ἀφθαρσίας, λαβεῖν τὰ ἀργύρια, τὸ στόμα πρὸς φίλημα, προσαγαγὼν δολίως, ἐν ᾧ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ Αἷμα ὑπεδέξω· ἀλλ' οὐαὶ σοι! ὡς φησὶν ὁ Χριστός.

Χριστὸς εἰστιάσατο, τὸν Κόσμον ὁ οὐράνιος, καὶ θεῖος Ἄρτος. Δεῦτε οὖν φιλόχριστοι, πηλίνοις ἐν στόμασιν, ἀγναῖς δὲ ταῖς καρδίαις, ὑποδεξώμεθα πιστῶς, τὸν θυόμενον τὸ Πάσχα, ἐν ἡμῖν ἱερουργούμενον.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν, τὸ θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν, ὡς φῶς καὶ φῶτα καὶ ζωὴν, καὶ ζωὰς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζουσιν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Παστὰς ἐπουράνιος, καὶ Νύμφη ἀειπάρθενος, μόνη ἐδείχθης, Θεὸν μὲν βαστάσασα, τεκοῦσα δὲ ἀτρέπτως, ἐκ σοῦ σεσαρκωμένον· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

(Ἐπεταὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου).

Πουλᾶς γιὰ τριάντα ἀργύρια, Ἰούδα παράνομε, τὸν ἀνεκτίμητο, καὶ δὲν σκέπτεσαι τὸ μυστήριον τοῦ δείπνου ἢ τὸν σεβάσμιον νιπτῆρα; Ὡ πῶς στό τέλος, ἀφοῦ γλίστρησες ἀπὸ τὸ φῶς, κατήνησες πτῶμα προτιμώντας τὴν ἀγχόνη (τὴν κρεμάλα)!

Ἄπλωσες τὰ χεῖρα, στὰ ὁποῖα ἔλαβες τὸν ἄρτο τῆς ἀφθαρσίας, γιὰ νὰ λάβεις τὰ ἀργύρια, ἀφοῦ πρότεινες μὲ δόλιο τρόπο τὸ στόμα γιὰ φίλημα, μὲ τὸ ὁποῖο στόμα ὑποδέχθηκες τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ Αἷμα· Ἀλλὰ ἀλλοίμονο σ' ἐσένα! ὅπως εἶπε ὁ Χριστός.

Ὁ Χριστός, ὁ οὐράνιος καὶ θεϊκὸς ἄρτος, ἐφιλοξένησε τὸν κόσμον. Ἐλάτε λοιπὸν φίλοι τοῦ Χριστοῦ, μὲ πῆλινα (γῆινα) στόματα, ἀλλὰ μὲ ἀγνές καρδιές, ἃς ὑποδεχθῶμε, αὐτὸν ποῦ θυσιάζεται, ὁ ὁποῖος ἱερουργεῖ (τελεῖ) τὸ Πάσχα γιὰ μᾶς.

Δόξα...

Ἄς δοξάσουμε τὸν Πατέρα, ἃς ὑπερυψώσουμε τὸν Υἱό, ἃς προσκυνήσουμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὴν ἀχώριστη Τριάδα ποῦ εἶναι Μονάδα στὴν οὐσία, ὡς φῶς καὶ φῶτα καὶ ζωὴ καὶ ζωογονεῖ τίς ζωές καὶ φωτίζει τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἀναδείχθηκες μόνη ἐσὺ γαμήλιος θάλαμος, καὶ Νύμφη, Παντοτεινὴ Παρθένος, ποῦ κράτησες τὸ Θεό, καὶ τὸν γέννησες χωρὶς μεταβολή ποῦ πῆρε σάρκα ἀπὸ σένα· γι' αὐτὸ ὅλες οἱ γενιές, ὡς Μητέρα Νύμφη τοῦ Θεοῦ, ὀρθόδοξα σέ μεγαλύνουμε.

Ἀκολουθεῖ ἡ ὑπόλοιπη Ἀκολουθία τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου).

Συλλειτουργικόν. Σελλίς 212-217).  
(Κοντάκιον. Σελίς 96).

ΤΗΙ ΑΓΙΑΙ ΚΑΙ Μ. ΤΕΤΑΡΤΗΙ ΕΣΠΕΡΑΣ  
(ΟΡΘΡΟΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ).

Προκαταρκτικά.

(Νυμφ. Κυριακῆς τῶν Βαΐων. (Σελίς 1-18).

Τροπάριον. (Απολυτίκιον).

Ὅτε οἱ ἔνδοξοι Μαθηταί, ἐν τῷ νιπτῆρι τοῦ Δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβής, φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο, καὶ ἀνόμοις κριταῖς, σὲ τὸν δίκαιον Κριτὴν παραδίδωσι. Βλέπε χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνη χρησάμενον, φεῦγε ἀκόρεστον ψυχὴν τὴν Διδασκάλῳ τοιαῦτα τολμήσασαν. Ὁ περὶ πάντας ἀγαθός, Κύριε, δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΚΒ'. 1-39).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤγγιζε ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων ἢ λεγομένη Πάσχα. Καὶ ἐζήτησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τὸ πῶς ἀνέλωσιν αὐτόν· ἐφοβοῦντο γὰρ τὸν λαόν. Εἰσηλθε δὲ ὁ σατανᾶς εἰς Ἰούδαν τὸν ἐπικαλούμενον Ἰσκαριώτην, ὄντα ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δώδεκα, καὶ ἀπελθὼν συνελάλησε τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι καὶ στρατηγοῖς τὸ πῶς αὐτόν παραδῶ αὐτοῖς. Καὶ ἐχάρησαν, καὶ συνέθεντο αὐτῷ ἀργύρια δοῦναι· καὶ ἐξωμολόγησε, καὶ ἐζήτηι εὐκαιρίαν τοῦ παραδοῦναι αὐτόν αὐτοῖς

Συλλειτουργικόν. Σελλίς 212-217).  
(Κοντάκιο. Σελίδα 96).

ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΒΡΑΔΥ  
(ΟΡΘΡΟΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ).

Προκαταρκτικά.

(Νυμφίος Κυριακῆς τῶν Βαΐων. (Σελίδα 1-18).

Τροπάριο. (Απολυτίκιο).

Ὅταν οἱ ἔνδοξοι Μαθητές φωτίζονταν πνευματικά κατὰ τὸ νίψιμο τῶν ποδιῶν στοῦ Δείπνο, τότε ὁ ἀσεβής Ἰούδας ἀρρώστησε ἀπὸ φιλαργυρία καὶ σκοτιζόταν, καὶ παρέδιδε ἐσένα τὸ δίκαιο Κριτὴ σὲ ἀνόμους κριτές. Βλέπε, ἐσύ πού ἀγαπᾶς τὰ χρήματα, αὐτόν πού ἐξ αἰτίας τοὺς ἀπαγχονίσθηκε, ἀπόφευγε τὴν ἀχόρταγη ψυχὴ, πού τόλμησε τέτοια πράγματα γιὰ τὸ Διδάσκαλο. Ἐσύ πού εἶσαι γιὰ ὅλους ἀγαθός, Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΚΒ'. 1-39).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ πλησίαζε ἡ γιορτὴ τῶν ἀζύμων πού λέγεται Πάσχα. Καὶ ζητοῦσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς νὰ βροῦν, πῶς θὰ μπορέσουν νὰ τὸν θανατώσουν (τὸν Ἰησοῦ), διότι φοβοῦνταν τὸ λαό. Καὶ μπηκε ὁ σατανᾶς στὸν Ἰούδα πού λεγόταν Ἰσκαριώτης καὶ ἦταν μεταξύ τῶν δώδεκα Μαθητῶν, καὶ ἀφοῦ πήγε, συνομίλησε (καὶ συνεννοήθηκε) μὲ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ μὲ τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς ἀξιωματικούς τῆς φρουρᾶς τοῦ Ναοῦ, πῶς νὰ τοὺς τὸν παραδώσει. Καὶ χάρηκαν, καὶ συμφώνησαν μ' αὐτόν νὰ τοῦ δώσουν χρήματα καὶ συμφώνησε (δέχθηκε), καὶ ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ τοὺς τὸν πα-

ἄτερ ὄχλου. Ἦλθε δὲ ἡ ἡμέρα τῶν ἀζύμων, ἐν ἧ ἔδει θύεσθαι τὸ πάσχα, καὶ ἀπέστειλε Πέτρον καὶ Ἰωάννην εἰπών. Πορευθέντες ἐτοιμάσατε ἡμῖν τὸ πάσχα ἵνα φάγωμεν. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· ποῦ θέλεις ἐτοιμάσωμεν; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς. Ἴδου εἰσελθόντων ὑμῶν εἰς τὴν πόλιν συναντήσῃ ὑμῖν ἄνθρωπος κεράμιον ὕδατος βαστάζων· ἀκολουθήσατε αὐτῷ εἰς τὴν οἰκίαν οὗ εἰσπορεύεται, καὶ ἐρεῖτε τῷ οἰκοδεσπότη τῆς οἰκίας· λέγει σοι ὁ διδάσκαλος, ποῦ ἐστὶ τὸ κατάλυμα ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω; καὶ ἐκεῖνος ὑμῖν δείξει ἀνώγειον μέγα ἐστρωμένον· ἐκεῖ ἐτοιμάσατε. Ἀπελθόντες δὲ εὗρον καθὼς εἶρηκεν αὐτοῖς, καὶ ἠτοίμασαν τὸ Πάσχα. Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡ ὥρα, ἀνέπεσε, καὶ οἱ δώδεκα ἀπόστολοι σὺν αὐτῷ. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς. Ἐπιθυμία ἐπεθύμησα τοῦτο τὸ πάσχα φαγεῖν μεθ' ὑμῶν πρὸ τοῦ με παθεῖν· λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐκέτι οὐ μὴ φάγω ἐξ αὐτοῦ ἕως ὅτου πληρωθῇ ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ. Καὶ δεξάμενος τὸ ποτήριον εὐχαριστήσας εἶπε. Λάβετε τοῦτο καὶ διαμερίσατε ἑαυτοῖς· λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ πῖω ἀπὸ τοῦ γενήματος τῆς ἀμπέλου ἕως ὅτου ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔλθῃ. Καὶ λαβὼν ἄρτον εὐχαριστήσας ἔκλασε καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς λέγων· Τοῦτό ἐστὶ τὸ σῶμά μου τὸ ὑπὲρ ὑμῶν διδόμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον μετὰ τὸ

ραδῶσει χωρὶς τὴν παρουσία κόσμου. Καὶ ἔφθασε ἡ ἡμέρα τῶν ἀζύμων, κατὰ τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ θυσιασθεῖ (τό ἄρνι) γιὰ τὸ Πάσχα, καὶ (ὁ Ἰησοῦς) ἔστειλε τὸν Πέτρο καὶ Ἰωάννη λέγοντας. Πηγαίνετε καὶ ἐτοιμάστε τὸ Πάσχα γιὰ νὰ φᾶμε. καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν σ' αὐτόν· Ποῦ θέλεις νὰ ἐτοιμάσουμε; Κι ἐκεῖνος εἶπε σ' αὐτούς. Μόλις μπῆτε ἐσεῖς στὴν πόλη, θά σᾶς συναντήσῃ ἓνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θά κρατᾷ πῆλινο δοχεῖο νεροῦ· ἀκολουθήστε τον στό σπίτι πού θά μπεῖ, καὶ θά πεῖτε στόν ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ· ὁ διδάσκαλος σέ ἐρωτᾷ, ποῦ εἶναι τὸ κατάλυμα (ὁ χῶρος), ὅπου θά φάγω μαζί μέ τούς Μαθητές μου; Κι ἐκεῖνος θά σᾶς δείξει ἓνα μεγάλο ἀνώγειο στρωμένο· ἐκεῖ ἐτοιμάστε. Καὶ ἀφοῦ ἔφυγαν βρῆκαν τά πράγματα καθὼς τούς εἶπε, καὶ ἐτοίμασαν τὸ Πάσχα. Καὶ ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα, κάθισε στό τραπέζι, καὶ μαζί του καὶ οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι. Καὶ εἶπε σ' αὐτούς. Μέ μεγάλη ἐπιθυμία ἐπιθύμησα αὐτό τὸ Πάσχα νὰ φάγω μαζί σας, πρὶν νὰ πάθω· διότι σᾶς λέγω· ἀπό τώρα καὶ στό ἐξῆς δέν θά φάγω ἀπό τὸ τραπέζι τοῦ Πάσχα, ἕως ὅτου ὀλοκληρωθεῖ καὶ γίνῃ τέλειο στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀφοῦ πήρε ποτήρι ἀπό τούς μαθητές (ὄχι τῆς Θεῖας εὐχαριστίας), εὐχαρίστησε τόν Θεό καὶ εἶπε. Πάρτε το καὶ μοιρασθεῖτε το μεταξύ σας· διότι σᾶς λέγω, ὅτι δέν θά ξαναπιῶ ἀπό τό προῖον τοῦ ἀμπελιοῦ, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, (ὅπου θά πίνουμε μαζί τό ποτήρι τῆς θεϊκῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης). Καὶ ἀφοῦ ἔλαβε ἄρτο, εὐχαρίστησε καὶ τόν ἑτεμάχισε, καὶ τόν ἔδωσε σ' αὐτούς λέγοντας· Αὐτό εἶναι τὸ σῶμα μου πού προσφέρεται γιὰ σᾶς· αὐτό νὰ κάνετε γιὰ νὰ μέ θυμᾶστε. Ἐπίσης πήρε καὶ τό ποτήρι μετὰ

δειπνήσαι, λέγων. Τοῦτο τὸ ποτήριον ἢ καινὴ διαθήκη ἐν τῷ αἵματί μου, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκχυνόμενον. Πλὴν ἰδοὺ ἡ χεὶρ τοῦ παραδίδόντος με μετ' ἐμοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Καὶ ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πορεύεται κατὰ τὸ ὠρισμένον· πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὗ παραδίδεται. Καὶ αὐτοὶ ἤρξαντο συζητεῖν πρὸς ἑαυτοὺς τὸ τίς ἄρα εἶη ἐξ αὐτῶν ὁ τοῦτο μέλλων πράσσειν. Ἐγένετο δὲ καὶ φιλονεικία ἐν αὐτοῖς, τὸ τίς αὐτῶν δοκεῖ εἶναι μείζων. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύουσιν αὐτῶν, καὶ οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν εὐεργέται καλοῦνται· ὑμεῖς δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὁ μείζων ἐν ὑμῖν γινέσθω ὡς ὁ νεώτερος, καὶ ὁ ἡγούμενος ὡς ὁ διακονῶν. Τίς γὰρ μείζων, ὁ ἀνακείμενος ἢ ὁ διακονῶν; οὐχὶ ὁ ἀνακείμενος; ἐγὼ δὲ εἶμι ἐν μέσῳ ὑμῶν ὡς ὁ διακονῶν. Ὑμεῖς δὲ ἐστε οἱ διαμεμενηκότες μετ' ἐμοῦ ἐν τοῖς πειρασμοῖς μου· καὶ γὰρ διατίθεμαι ὑμῖν καθὼς διέθετό μοι ὁ πατήρ μου βασιλείαν, ἵνα ἐσθίητε καὶ πίνητε ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἐν τῇ βασιλείᾳ μου, καὶ καθήσεσθε ἐπὶ θρόνων κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ. Εἶπε δὲ ὁ Κύριος. Σίμων Σίμων, ἰδοὺ ὁ σατανᾶς ἐξητήσατο ὑμᾶς τοῦ σιניάσαι ὡς τὸν σῖτον· ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ ἵνα μὴ ἐκλίπη ἡ πίστις σου· καὶ σὺ ποτε ἐπιστρέψας στηρίξον τοὺς ἀδελφούς σου. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, μετὰ σοῦ ἔτοιμός εἰμι καὶ εἰς

τὸ τέλος τοῦ δείπνου καὶ εἶπε. Τὸ περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ ποτηριοῦ εἶναι ἢ καινὴ διαθήκη (ἢ νέα συμφωνία) πού ἐπικυρώνεται μὲ τὸ αἷμα μου, πού πρόκειται νὰ χυθεῖ ἔπειτα ἀπὸ λίγο γιὰ σᾶς. Ἀλλὰ νά, τὸ χεῖρι αὐτοῦ πού θά μὲ προδώσει, εἶναι μαζί μου ἐπάνω στό τραπέζι. Καὶ ὁ μὲν Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου φεύγει ἀπὸ τῆ ζωὴ, ὅπως εἶναι ὀρισμένο (ἀπὸ τὸν Πατέρα)· ἀλλοίμονο ὅμως στόν ἀνθρώπο ἐκεῖνο διὰ τοῦ ὁποῖου παραδίδεται. Καὶ αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ συζητοῦν μεταξύ τους, γιὰ τὸ ποιὸς ἀπ' αὐτούς εἶναι ἐκεῖνος πού πρόκειται νὰ τὸ κάνει. Καὶ ἐγένε καὶ φιλονεικία μεταξύ τους, γιὰ τὸ ποιὸς θεωρεῖται ὅτι εἶναι ἀνώτερος. Κι ἐκεῖνος τούς εἶπε· Οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν τὰ καταπιέζουν, καὶ οἱ ἐξουσιαστές τους ὀνομάζονται εὐεργέτες· ἐσεῖς ὅμως δε θά εἰσθε ἔτσι, ἀλλὰ ὁ μεγαλύτερος ἀνάμεσά σας ἄς γίνετα ὅπως ὁ νεώτερος, καὶ καὶ ὁ ἡγέτης ὅπως ὁ ὑπηρέτης. Ποιὸς εἶναι ἀνώτερος, αὐτός πού κάθεται ἢ αὐτός πού ὑπηρετεῖ; Δέν εἶναι αὐτός πού κάθεται; Καὶ ὅμως ἐγὼ εἶμαι ἀνάμεσά σας ὡς ὑπηρέτης. Ἐσεῖς ὅμως μείνατε πάντοτε μαζί μου στις δοκιμασίες μου· καὶ ἐγὼ σᾶς ὑπόσχομαι ὡς ἀμοιβὴ βασιλεία, γιὰ νὰ τρῶτε καὶ νὰ πίνετε στό πνευματικὸ τραπέζι στὴ Βασιλεία μου, καὶ θά καθίσετε σὲ θρόνους κρίνοντες τίς δώδεκα φυλές τοῦ νέου Ἰσραὴλ (τῶν χριστιανῶν). Καὶ εἶπε ὁ Κύριος. Σίμονα Σίμονα, νά, ὁ σατανᾶς ζήτησε νὰ σᾶς κοσκινίσει, ὅπως τὸ σιτάρι στό κόσκινο· Ἐγὼ ὅμως παρακάλεσα γιὰ σένα νὰ μὴ λείψει (νά μὴ χαθεῖ) ἡ πίστη σου, κι ἐσύ κάποτε, ἀφοῦ ἐπιστρέψεις ἀπὸ τὴν πτώση στὴ μετάνοια στηρίξε τούς ἀδελφούς σου. Καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· Κύριε, μαζί σου εἶμαι



φυλακὴν καὶ εἰς θάνατον πορεύεσθαι. Ὁ δὲ εἶπε. Λέγω σοι, Πέτρε· οὐ φωνήσῃ σήμερον ἀλέκτωρ πρὶν ἢ τρεῖς ἀπαρνήσῃ μὴ εἰδέναι με. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Ὅτε ἀπέστειλα ὑμᾶς ἄτερ βαλαντίου καὶ πήρας καὶ ὑποδημάτων, μή τι νος ὑστερήθητε; οἱ δὲ εἶπον· οὐθένος. Ἐἶπεν οὖν αὐτοῖς. Ἀλλὰ νῦν ὁ ἔχων βαλάντιον ἀράτω, ὁμοίως καὶ πήραν· καὶ ὁ μὴ ἔχων πωλησάτω τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ καὶ ἀγορσάτω μάχαιραν. Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι ἔτι τοῦτο τὸ γεγραμμένον δεῖ τελεσθῆναι ἐν ἐμοί, τὸ καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη· καὶ γὰρ τὰ περὶ ἐμοῦ τέλος ἔχει. Οἱ δὲ εἶπον· Κύριε, ἰδοὺ μάχαιραι ὧδε δύο. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἰκανόν ἐστι. Καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη κατὰ τὸ ἔθος εἰς τὸ ὄρος τῶν ἔλαιων· ἠκολούθησαν δὲ αὐτῷ καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

Ν'. Ψαλμός. (Σελίς 23-25).

Ὁ Κανὼν.

Ωιδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

«Τμηθείση τμᾶται, πόντος ἐρυθρός, κυματοτρόφος δὲ ξηραίνεται βυθός· ὁ αὐτὸς ὁμοῦ ἀόπλοις γεγονῶς βατός, καὶ πανοπλίταις τάφος. Ωιδὴ δὲ θεοτερπῆς ἀνεμέλπετο· ἐνδόξως δεδόξασται Χριστός ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἡ πανταιτία, καὶ παρεκτικὴ ζωῆς, ἢ

ἔτοιμος καὶ στή φυλακὴ καὶ στό θάνατο νά προχωρήσω. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε. Σοῦ λέγω, Πέτρε· δέν θά λαλήσῃ σήμερα ὁ κόκορας, πρὶν νά μέ ἀπαρνηθεῖς τρεῖς φορές, ὅτι δε μέ γνωρίζεις. Καὶ εἶπε σ' αὐτούς. Ὅταν σᾶς ἔστειλα χωρὶς πορτοφύλι καὶ ταξιδιωτικὸ σάκκο καὶ ὑποδήματα, μήπως στερηθήκατε ἀπὸ κάτι; Κι ἐκεῖνοι εἶπαν· δέν στερηθήκαμε τίποτε. Εἶπε λοιπόν σ' αὐτούς. Τώρα ὁμως, ὅποιος ἔχει πορτοφύλι, ἄς τό πάρει, παρόμοια ἄς κάνει ὅποιος ἔχει σάκκο· καὶ ὅποιος δέν ἔχει, ἄς πουλήσῃ τό ἐπανωφόρι του καὶ ἄς ἀγοράσῃ μαχαίρι. Διότι σᾶς λέγω, ὅτι ἀκόμα καὶ αὐτό πρέπει νά ἐκπληρωθεῖ, πού ἔχει γραφεῖ (ἀπὸ τόν Προφήτη Ἡσαΐα), ὅτι δηλαδή κατατάχθηκε (ὁ Μεσσίας) καὶ μεταξύ τῶν ἀνόμων· διότι τά σχετικά μέ ἐμένα εἶναι στό τέλος τους. Κι ἐκεῖνοι εἶπαν· Κύριε, νά, ἐδῶ εἶναι δύο μαχαίρια. Κι ἐκεῖνος εἶπε· Ἀρκετά! (Δέν ἐννοεῖτε). Καὶ ἀφοῦ βγήκε, κατευθύνθηκε, ὅπως συνήθιζε, στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· καὶ τόν ἀκολούθησαν καὶ οἱ Μαθητές του.

Ν'. Ψαλμός. (Σελίδα 23-25).

Ὁ Κανόνας.

Ωιδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

Μέ (τό ραβδί) τό κομμένο (ἀπὸ δένδρο) κόβεται ἢ Ἐρυθρὰ θάλασσα, καὶ ξηραίνεται ὁ βυθός πού προκαλεῖ τά κύματα· ἔτσι ὁ ἴδιος ἔγινε ταυτόχρονα στοὺς μέν ἀόπλους (στοὺς Ἑβραίους) εὐκολοπέραστος, στοὺς δὲ πάνοπλους (Αἰγυπτίους) ἔγινε τάφος. Καὶ ὑψωνόταν ὕμνος θεάρεστος· εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος ὁ Χριστός ὁ Θεός μας.

Ὁ Χριστός ὁ Θεός μας, πού εἶναι ἢ ἄπειρη σοφία τοῦ

ἄπειρος σοφία τοῦ Θεοῦ, ὠκοδόμησε τὸν οἶκον ἑαυτῆς, ἀγνῆς ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός· ναὸν γὰρ σωματικὸν περιθέμενος, ἐνδόξως, δεδόξασται, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Μυσταγωγούσα, φίλους ἑαυτῆς, τὴν ψυχοτρόφον ἐτοιμάζει τράπεζαν, ἀμβροσίας δὲ ἢ ὄντως σοφία τοῦ Θεοῦ, κινῶ κρατῆρα πιστοῖς. Προσέλθωμεν εὐσεβῶς καὶ βοηθώμεν ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἀκουτισθῶμεν, πάντες οἱ πιστοί, συγκαλουμένης ὑψηλῶ κηρύγματι, τῆς ἀκτίστου καὶ ἐμφύτου σοφίας τοῦ Θεοῦ· βοᾷ γὰρ· γεύσασθε καὶ γνόντες, ὅτι χρηστὸς ἐγὼ κράξατε· ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ωιδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμὸς.

«Κύριος ὢν πάντων καὶ Κτίστης Θεός, τὸ κτιστὸν ὁ ἀπαθής, πτωχεύσας σεαυτῶ ἠνώσας, καὶ τὸ Πάσχα, οἷς ἔμελλες θανεῖν, αὐτὸς ὢν σεαυτὸν προετίθης. Φάγετε βοῶν τὸ Σῶμά μου, καὶ πίστει στερεωθήσεσθε».

Ῥύσιον παντός, τοῦ βροτείου γένους, τὸ οἰκεῖον Ἀγαθέ, τοὺς σοὺς Μαθητὰς ἐπότισας, εὐφροσύνης ποτήριον πλήσας· αὐτὸς γὰρ σεαυτὸν ἱερούργεις. Πίετε βοῶν τὸ Αἷμά μου, καὶ πίστει στερεωθήσεσθε.

Θεοῦ, ἡ αἰτία ὅλων, πού δίνει ζωή, ἔκτισε τὸ σπίτι του (τὸ σῶμα του) ἀπὸ Μητέρα χωρὶς πείρα ἀνδρός· διότι ἀφοῦ ντύθηκε μὲ ναὸ σωματικό, εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος.

Ἡ ἀληθινὴ σοφία τοῦ Θεοῦ (ὁ Χριστός) εἰσάγοντατας τοὺς φίλους τῆς στᾶ μυστήρια τοῦ Θεοῦ ἐτοιμάζει τὸ τραπέζι πού τρέφει τίς ψυχές, καὶ κερνᾷ ἀπὸ τὸ δοχεῖο ἀμβροσία στοὺς πιστοὺς. Ἄς πλησιάσουμε μὲ εὐσέβεια καὶ ἄς φωνάξουμε· εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος ὁ Χριστός ὁ Θεός μας.

Ἄς ἀκούσουμε ὅλοι οἱ πιστοὶ τὴν ἄκτιστη καὶ αὐθύπαρκτη σοφία τοῦ Θεοῦ (πού εἶναι ὁ Χριστός) ἢ ἀποῖα μᾶς καλεῖ μὲ κήρυγμα πού ἔχει ὕψος ἐννοιῶν· διότι κράζει· δοκιμάστε, (τὰ μυστήρια πού σᾶς προσφέρω), καὶ ἀφοῦ κατανοήσετε, ὅτι εἶμαι ἀγαθός, κραυγάστε· ὁ Χριστός ὁ Θεός μας εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος.

Ωιδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμὸς.

Μολονότι εἶσαι Κύριος ὅλων καὶ Θεός Δημιουργός Ἐσὺ ὁ ἀπαθής, μὲ τὸ νά γίνεις φτωχός (ἀπὸ ἀγάπη) ἔνωσες μὲ τὸν ἑαυτό σου τὸ κτιστὸ δημιούργημα (ἐμένα), καὶ Ἐσὺ τὸ πασχάλιο Ἄρνι πρόσφερες τὸν ἑαυτό σου (ὡς τροφή) σ' ἐκείνους γιὰ τοὺς ὁποίους ἐπρόκειτο νά πεθάνεις κράζοντας. Φάγετε τὸ σῶμα μου καὶ θά στερεωθεῖτε σ' ἐμένα μὲ τὴν πίστη.

Ἀγαθέ Κύριε, πότισες τοὺς Μαθητὲς σου μὲ τὸ λυτρωτικό γιὰ ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος ποτήριον (τὸ αἷμα σου) γεμίζοντάς το μὲ πνευματικὴ εὐφροσύνη (χαρά). Διότι ὁ ἴδιος ἱερούργοῦσες (θυσίαζες) τὸν ἑαυτό σου, κράζοντας. Πιεῖτε τὸ αἷμα μου καὶ θά στερεωθεῖτε σ' ἐμέ-

Ἄφρων ἀνήρ, ὃς ἐν ὑμῖν προδότης· τοῖς οἰκείοις Μαθηταῖς προέφη, ὁ ἀνεξίκακος, οὐ μὴ γνώσῃται ταῦτα, καὶ οὗτος ἀσύνετος ὢν, οὐ μὴ συνήσει· ὅμως ἐν ἐμοὶ μείνατε, καὶ πίστει στερεωθήσεσθε.

Καταβασία.

«Κύριος ὢν πάντων καὶ Κτίστης Θεός, τὸ κτιστὸν ὁ ἀπαθής, πτωχεύσας σεαυτῷ ἠνώσας, καὶ τὸ Πάσχα, οἷς ἔμελλες θανεῖν, αὐτὸς ὢν σεαυτὸν προετίθης. Φάγετε βοῶν τὸ Σῶμά μου, καὶ πίστει στερεωθήσεσθε».

Μικρά Συναπτή.

Ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα. Σοὶ Κύριε.

Ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

να μέ την πίστη.

Ἐσὺ ὁ ἀνεξίκακος εἶπες πρὶν στοὺς δικούς σου Μαθητές· κάποιος μωρός ἄνθρωπος πού εἶναι μεταξύ σας εἶναι προδότης· αὐτὸς δὲν θά γνωρίσει τὰ παραπάνω, καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἀσύνετος δὲν θά τὰ καταλάβει· ὅμως μείνετε μαζί μου καὶ θά στερεωθεῖτε σ' ἐμένα μέ την πίστη.

Καταβασία.

Μολονότι εἶσαι Κύριος ὅλων καὶ Θεός Δημιουργός Ἐσὺ ὁ ἀπαθής μέ τό νά γίνεις φτωχός (ἀπό ἀγάπη) ἔνωσες μέ τόν ἑαυτό σου τό κτιστό δημιούργημα (ἐμένα), καὶ Ἐσὺ τό πασχάλιο Ἄρνι πρόσφερες τόν ἑαυτό σου (ὡς τροφή) σ' ἐκείνους γιά τούς ὁποίους ἐπρόκειτο νά πεθάνεις, κρᾶζοντας. Φάγετε τό σῶμα μου καὶ θά στερεωθεῖτε σ' ἐμένα μέ τήν πίστη.

Μικρή Συναπτή.

Πάλι καὶ πάλι μέ εἰρήνῃ ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Βοήθησε, σῶσε, ἐλέησε καὶ διαφύλαξέ μας, Θεέ, μέ τή χάρη σου.

Ἀφοῦ μνημονεύσουμε τήν Παναγία, ἀμόλυνη, ὑπερευλογημένη, ἐνδοξη Κυρία μας Θεοτόκο (Μητέρα τοῦ Θεοῦ) καὶ παντοτεινή Παρθένο Μαρία, μαζί μέ ὅλους τούς ἁγίους, ἄς ἀποθέσουμε τούς ἑαυτούς μας, καὶ ὁ καθένας μας ὅλους τούς ἄλλους, καὶ ὁλόκληρη τή ζωὴ μας στόν Χριστό, τόν Θεό. Σ' ἐσένα, Κύριε.

Διότι Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεός μας, καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τή δόξα, στόν Πατέρα καὶ στόν Υἱό καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν

<p>Καθίσματα.  Ὁ λίμνας καὶ πηγὰς, καὶ θαλάσσας  ποιήσας, ταπεινώσιν ἡμᾶς, ἐκπαιδεύων  ἀρίστην, λεντιῶ ζωννύμενος, Μαθητῶν πόδας  ἔνιψε, ταπεινούμενος, ὑπερβολῇ  εὐσπλαχνίας, καὶ ὑψῶν ἡμᾶς, ἀπὸ βαράθρων  κακίας, ὁ μόνος φιλάνθρωπος.</p> <p>Ταπεινούμενος, δι' εὐσπλαχνίαν, πόδας  ἔνιψας, τῶν Μαθητῶν σου, καὶ πρὸς δρόμον  θεῖον τούτους κατεύθυνας· ἀπαναινόμενος  Πέτρος δὲ νίπτεσθαι, αὐθις τῷ θείῳ ὑπέικει  προστάγματι, ἐκνιπτόμενος, καὶ σοῦ ἐκτενῶς  δεόμενος, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Συνεσθίων Δέσποτα, τοῖς Μαθηταῖς σου,  μυστικῶς ἐδήλωσας, τὴν παναγίαν σου  σφαγὴν, δι' ἧς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, οἱ τὰ  σεπτὰ σου, τιμῶντες Παθήματα.</p> <p>Ωιδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.  «Προκατιδὼν ὁ Προφήτης, τοῦ μυστηρίου  σου τὸ ἀπόρητον, Χριστὲ προανεφώνησεν.  Ἔθου κραταιάν, ἀγάπησιν ἰσχύος, Πάτερ  οἰκτίρμον, τὸν μονογενῆ Υἱὸν γὰρ ἀγαθέ,  ἰλασμόν εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλας».</p> <p>Ἐπὶ τὸ πάθος τὸ πᾶσι τοῖς ἐξ Ἀδὰμ  πηγάσαν ἀπάθειαν, Χριστὲ, μολὼν, τοῖς φίλοις  σου εἶπας. Μεθ' ὑμῶν, τοῦ Πάσχα μετασχεῖν,</p>		<p>Καθίσματα.  Αὐτὸς πού δημιούργησε τίς λίμνες καὶ τίς πηγές καὶ  τίς θάλασσες, ἐκπαιδεύοντάς μας στὴν ἀριστη ταπεινώ-  ση, ζωσμένος μέ τό λέντιο (πετσέτα ποδιῶν), ἔνιψε τά  πόδια τῶν Μαθητῶν, δείχνοντας ταπεινώση ἀπό  ὑπερβολή εὐσπλαχνίας, καὶ ὑψώνοντάς μας ἀπό τά βάρ-  αθρα (τούς γκρεμούς) τῆς κακίας, ὁ μόνος φιλάνθρω-  πος.</p> <p>Σέ ἔνδειξη ταπεινώσεως ἀπό εὐσπλαχνία, ἔνιψες τά  πόδια τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τούς κατεύθυνες σέ δρόμο  θεϊκό· καί μολονότι ἀρνιόταν ὁ Πέτρος νά νιφθεῖ, ἀμέσως  ὑποχωρεῖ στό θεϊκό πρόσταγμα, δεχόμενος νά νιφθεῖ, καί  παρακαλώντας σε μέ ἐπιμονή, νά δωρήσεις σ' ἐμᾶς τό  μέγα ἔλεος.</p> <p>Συντρώνοντας, Κύριε, μέ τούς Μαθητές σου, μέ τρό-  πο μυστηριώδη ἀνακοίνωσες τὴν παναγία σου σφαγὴ  (θυσία), μέ τὴν ὁποία λυτρωθήκαμε ἀπὸ τὴ φθορά, ἐμεῖς  πού τιμοῦμε τά σεβάσματα Πάθη σου.</p> <p>Ωιδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.  Προβλέποντας, Χριστέ, ὁ Προφήτης τό μυστικό καί  ἀδιανόητο μυστήριό σου (τῆς σωτηρίας μας) κραύγασε  προκαταβολικά (πρὸς τόν Πατέρα σου). Πατέρα  εὐσπλαχνε, φανέρωσε δυνατὴ ἀγάπη ἀπέναντί μας, ὡς  ἀπόδειξη τῆς δυνάμεώς σου· διότι, Πατέρα ἀγαθέ,  ἀπέστειλες στὸν κόσμον τό μονογενῆ Υἱό σου ὡς  ἐξιλαστήριο θῦμα.</p> <p>Προχωρώντας πρὸς τό Πάθος σου, Χριστέ, τό ὁποῖο  πήγασε ἀπάθεια γιὰ ὅλους τούς καταγομένους ἀπὸ τὸν  Ἀδὰμ, εἶπες στοὺς φίλους σου. Ἐπεθύμησα νά συμμετά-</p>
--	--	---

τούτου ἐπεθύμησα, τὸν Μονογενῆ ἐπεὶ με ἰλασμόν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλε.

Μεταλαμβάνων κρατήρος, τοῖς Μαθηταῖς ἐβόας Ἀθάνατε. Γεννήματος ἀμπέλου δέ, πίομαι λοιπόν, οὐκέτι μεθ' ὑμῶν βιοτεύων, τὸν Μονογενῆ ἐπεὶ με ἰλασμόν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλε.

Πόμα καινὸν ὑπὲρ λόγον, ἐγὼ φημι ἐν τῇ Βασιλείᾳ μου, Χριστέ, τοῖς φίλοις πίομαι ὥστε γὰρ θεοῖς, Θεὸς ὑμῖν, συνέσομαι εἶπας· τὸν Μονογενῆ καὶ γὰρ με ἰλασμόν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλε.

Ωιδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

«Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης, συνδεόμενοι οἱ Ἀπόστολοι, τῷ δεσπόζοντι τῶν ὅλων, ἑαυτοὺς Χριστῷ, ἀναθέμενοι, ὡραίους πόδας ἐξαπενίζοντο, εὐαγγελιζόμενοι πᾶσιν εἰρήνην».

Ἡ τὸ ἄσχετον κρατοῦσα, καὶ ὑπερῶν ἐν αἰθέρι ὕδωρ, ἢ ἀβύσσους χαλινοῦσα, καὶ θαλάσσης ἀναχαιτίζουσα, Θεοῦ σοφία, ὕδωρ Νιπτῆρι βάλλει· πόδας ἀποπλύνει δὲ δούλων Δεσπότης.

Μαθηταῖς ὑποδεικνύει, ταπεινώσεως ὁ Δεσπότης τύπον· ὁ νεφέλαις δὲ τὸν πόλον περιβάλλων, ζώννυται λέντιον, καὶ κάμπτει γόνυ, δούλων ἐκπλῦναι πόδας, οὗ ἐν τῇ χειρὶ

σχω μαζί σας στό Πάσχα αὐτό, διότι ὁ Πατέρας μου ἔστειλε ἐμένα τό Μονογενῆ στόν κόσμο ὡς ἐξιλαστήριο θῦμα.

Μεταλαμβάνοντας Ἀθάνατε, ἀπό τό ποτήριο ἔλεγες σούς Μαθητές. Λοιπόν, δέν θά πιῶ ἀπό τό προῖόν τοῦ ἀμπελιοῦ ζώντας μαζί σας, διότι ὁ Πατέρας μου ἔστειλε ἐμένα τό Μονογενῆ στόν κόσμο ὡς ἐξιλαστήριο θῦμα.

Χριστέ, εἶπες στους φίλους σου· ποτό καινούριο ἀκατανόητο ἀπό τήν ἀνθρώπινη λογική θά πιῶ στη Βασιλεία μου· διότι θά εἶμαι μαζί σας ὡς Θεός μεταξύ θεῶν· διότι ὁ Πατέρας μου ἔστειλε ἐμένα τό Μονογενῆ στόν κόσμο ὡς ἐξιλαστήριο θῦμα.

Ωιδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

Οἱ Ἀποστολοι συνδεδεμένοι μέ τόν Κυρίαρχο τῶν ὅλων μέ τό σύνδεσμο τῆς ἀγάπης, καὶ ἀφιερωμένοι τελείως στό Χριστό, καθάριζαν τά πόδια τους τά ὡραῖα (λόγω τοῦ ἔργου τους), κηρύττοντας σέ ὅλους τό χαρμόσυνο ἄγγελμα τῆς εἰρήνης.

Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ πού συγκρατεῖ τό νερό πού εἶναι μετέωρο, καὶ βρίσκεται ἐπάνω ἀπό τόν αἰθέρα (στά νέφη), καὶ συγκρατεῖ μέ τούς φυσικούς νόμους ὡς χαλινάκια τά ὑπόγεια νερά, καὶ ἐμποδίζει τίς θάλασσες νά πλημμυρίσουν, βάζει νερό στό Νιπτῆρα· καὶ πλύνει τά πόδια τῶν δούλων ὁ Κύριος.

Ὁ Κύριος ὑποδεικνύει στους Μαθητές του παράδειγμα ταπεινώσεως· διότι αὐτός πού σκεπάζει τόν οὐρανὸ μέ σύννεφα, ζώνεται μέ λέντιο (πετσέτα ποδιῶν), καὶ λυγίζει τά γόνατα, γιά νά πλύνει τά πόδια τῶν δούλων, αὐτός

<p>πνοή πάντων τῶν ὄντων.      Ωιδή ΣΤ'. Ὁ Εἰρμός.      «Ἄβυσσος ἐσχάτη ἀμαρτημάτων,      ἐκύκλωσέ με, καὶ τὸν κλύδωνα μηκέτι φέρων,      ὡς ὁ Ἰωνᾶς, τῷ Δεσπότη βοῶ σοι· ἐκ φθορᾶς με      ἀνάγαγε».</p> <p>Κύριον φωνεῖτε, ὦ Μαθηταί, καὶ      Διδάσκαλόν με· καὶ γὰρ πέφυκα Σωτῆρ ἐβόας·      διὸ μιμῆσθε τὸν τύπον, ὃν τρόπον ἐν ἐμοὶ      ἐθεάσασθε.</p> <p>Ῥύπον τις μὴ ἔχων ἀπορρυφθῆναι, οὐ      δεῖται πόδας· καθαροὶ ὦ Μαθηταί ὑμεῖς δέ,      ἀλλ' οὐχὶ πάντες· ῥοπή γὰρ ἀτάκτως, ἐξ ὑμῶν      ἐνὸς μαίνεται.</p> <p>Καταβασία.</p> <p>«Ἄβυσσος ἐσχάτη ἀμαρτημάτων,      ἐκύκλωσέ με, καὶ τὸν κλύδωνα μηκέτι φέρων,      ὡς ὁ Ἰωνᾶς, τῷ Δεσπότη βοῶ σοι· ἐκ φθορᾶς με      ἀνάγαγε».</p> <p>Μικρὰ Συναπτὴ (Σελίς 26).      Κοντάκιον.</p> <p>Τὸν ἄρτον λαβὼν, εἰς χεῖρας ὁ προδότης,      κρυφίως αὐτάς, ἐκτείνει καὶ λαμβάνει, τὴν      τιμὴν τοῦ πλάσαντος, ταῖς οἰκείαις χερσὶ τὸν      ἄνθρωπον, καὶ ἀδιόρθωτος ἔμεινεν, Ἰούδας ὁ      δοῦλος καὶ δόλιος.</p> <p>Ὁ Οἶκος.</p> <p>Τῇ μυστικῇ ἐν φόβῳ τραπέζῃ,      προσεγγίσαντες πάντες, καθαραῖς ταῖς ψυχαῖς,</p>		<p>πού στό χέρι του εἶναι ἡ ζωὴ ὅλων τῶν ὄντων.      Ωιδή ΣΤ'. Ὁ Εἰρμός.      Μέ κύκλωσε ἄπειρη καὶ φοβερὴ ἄβυσσος      ἀμαρτημάτων, καὶ μὴ ὑποφέροντας πλέον τὴν τρικυμία      τῆς ἀμαρτίας, ὅπως ὁ Ἰωνᾶς, φωνάζω σ' ἐσένα τὸν Κύριο·      βγάλε με ἀπὸ τῆ φθορά (τὴν καταστροφή).</p> <p>Μέ ἀποκαλεῖτε, Μαθητές μου, Κύριο καὶ Διδάσκαλο·      (καὶ καλά κάνετε) γιατί εἶμαι, ἔλεγες Σωτήρα· γι' αὐτὸ νά      μιμῆσθε τὸ ὑπόδειγμα μέ τὸν τρόπο πού εἶδατε σ' ἐμένα.</p> <p>Ὅποιος δέν ἔχει ρύπο (ἀκαθαροσία), δέν ἔχει ἀνάγκη      νά καθαρισθοῦν τὰ πόδια του· ἐσεῖς, Μαθητές, μου εἶστε      καθαροί, ἀλλά ὄχι ὅλοι· διότι ἡ ἐχθρική διάθεση ἐνός ἀπὸ      σαῶς τὸν ὀδηγεῖ ἄτακτα στή μανία (στήν τρέλα).</p> <p>Καταβασία.</p> <p>Μέ κύκλωσε ἄπειρη καὶ φοβερὴ ἄβυσσος      ἀμαρτημάτων, καὶ μὴ ὑποφέροντας πλέον τὴν τρικυμία      τῆς ἀμαρτίας, ὅπως ὁ Ἰωνᾶς, φωνάζω σ' ἐσένα τὸν Κύριο·      βγάλε με ἀπὸ τῆ φθορά (τὴν καταστροφή).</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελίδα 26).      Κοντάκιο.</p> <p>Ἄφοῦ ἔλαβε τὸν ἄρτο στά χεῖρια του ὁ προδότης, τὰ      ἀπλώνει κρυφά καὶ παίρνει τὸ ἀντίτιμο αὐτοῦ πού      ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο μέ τὰ δικά του τὰ χεῖρια, καὶ μένει      ἀδιόρθωτος ὁ Ἰούδας ὁ δοῦλος καὶ δόλιος.</p> <p>Οἶκος.</p> <p>Ἄφοῦ πλησιάσουμε μέ φόβο τὸ μυστηριακὸ τραπέζι      μένοντες μαζί μέ τὸν Κύριο, ἄς δοῦμε πῶς πλύνει τὰ πό-</p>
--	--	---

τὸν ἄρτον ὑποδεξώμεθα, συμπαραμένοντες τῷ Δεσπότη, ἵνα ἴδωμεν τοὺς πόδας πῶς ἀπονίπτει τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκμάσσει τῷ λεντίῳ, καὶ ποιήσωμεν ὡσπερ κατῖδωμεν, ἀλλήλοις ὑποταγέντες, καὶ ἀλλήλων τοὺς πόδας ἐκπλύνοντες· αὐτὸς γὰρ ὁ Χριστὸς οὕτως ἐκέλευσε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς ὡς προέφησεν, ἀλλ' οὐκ ἤκουσεν, Ἰούδας ὁ δοῦλος καὶ δόλιος.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Τῇ ἀγία καὶ μεγάλη Πέμπτη, οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι θεῖοι Πατέρες, ἀλληλοδιαδόχως ἕκ τε τῶν θείων Ἀποστόλων, καὶ τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων, παραδεδώκασιν ἡμῖν τέσσαρά τινα ἑορτάζειν, τὸν ἱερόν Νιπτῆρα, τὸν μυστικὸν Δεῖπνον (δηλαδὴ τὴν παράδοσιν τῶν καθ' ἡμᾶς φρικτῶν Μυστηρίων), τὴν ὑπερφυᾶ Προσευχὴν, καὶ τὴν Προδοσίαν αὐτήν.

Στίχοι εἰς τὸν Ἱερόν Νιπτῆρα.

Νίπτει Μαθητῶν ἑσπέρας Θεὸς πόδας, Οὐ ποῦς πατῶν ἦν εἰς Ἐδὲμ δειλῆς πάλαι.

Εἰς τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον.

Διπλοῦς ὁ Δεῖπνος· Πάσχα γὰρ νόμου φέρει, Καὶ Πάσχα καινόν, Αἷμα, Σῶμα Δεσπότη.

Εἰς τὴν ὑπερφυᾶ Προσευχὴν.

δια τῶν Μαθητῶν του, καὶ τὰ σκουπίζει μὲ τὸ λέντιο (τὴν πετσέτα τῶν ποδιῶν), καὶ ἅς κάνουμε, ὅπως θά δοῦμε, ἀφοῦ δείξουμε ταπεινὴ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον πλύνοντας τὰ πόδια ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου· γι' αὐτὸ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἔτσι διέταξε τοὺς Μαθητὲς του, ὅπως εἶπε ἐκ τῶν προτέρων, ἀλλὰ δὲν τὸν ἄκουσε ὁ Ἰούδας ὁ δοῦλος καὶ δόλιος.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Κατὰ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Πέμπτη οἱ ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὅποιοι ὅλα τὰ καθιέρωσαν ὠραῖα, διαδοχικὰ ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο, καὶ ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ ἀπὸ τὰ ἱερά Εὐαγγέλια, ἄφησαν σ' ἐμᾶς σάν παράδοση τέσσερα πράγματα νά γιορτάζουμε, τὸν ἱερό Νιπτῆρα, τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο, (δηλαδὴ τὴν παράδοση τῶν φρικτῶν Μυστηρίων πού ἔχουμε) τὴν ὑπερφυσικὴ Προσευχὴ, καὶ τὴν ἴδια τὴν Προδοσίαν.

Στίχοι στὸν Ἱερό Νιπτῆρα.

Νίβει ὁ Θεὸς τὰ πόδια τῶν Μαθητῶν τὸ βράδυ, τοῦ ὁποίου τὸ πόδι πατοῦσε παλαιὰ στὸν Παράδεισο κατὰ τὸ δειλινό.

Στο Μυστικὸ Δεῖπνο.

Διπλό τὸ Δεῖπνο· διότι θυμίζει τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων, Καὶ φέρνει τὸ καινούριο Πάσχα, Τὸ Αἷμα καὶ Σῶμα τοῦ Κυρίου.

Στὴν ὑπερφυσικὴ Προσευχὴ.

<p>Προσεύχη· καὶ φόβητρα, θρόμβοι αἱμάτων, Χριστέ, προσώπου, παραιτούμενος δῆθεν Θάνατον, ἐχθρὸν ἐν τούτοις φενακίζων.</p> <p>Εἰς τὴν Προδοσίαν. Τί δεῖ μαχαιρῶν, τί ξύλων λαοπλάνοι, Πρὸς τὸν θανεῖν πρόθυμον εἰς Κόσμου λύτρον;</p> <p>Τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνία, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Ωιδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμὸς. «Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι, καμίνου φλόγα οὐκ ἔπτηξαν ἀλλ' ἐν μέσῳ φλογὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν».</p> <p>Νευστάζων κάραν Ἰούδας, κακὰ προβλέπων ἐκίνησεν, εὐκαιρίαν ζητῶν παραδοῦναι, τὸν Κριτὴν εἰς κατάκρισιν, ὃς πάντων ἐστὶ Κύριος, καὶ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.</p> <p>Υμῖν ὁ Χριστὸς τοῖς φίλοις, ἐβόα· εἰς παραδώσει με· εὐφροσύνης λαθόντες, ἀγωνία καὶ λύπη συνείχοντο. Τίς οὗτος; φράσον λέγοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.</p> <p>Μεθ' ὅστις ἐμοῦ τὴν χεῖρα, τρυβλίῳ βάλλει θρασύτητι, τούτῳ πλὴν καλὸν ἦν, πύλας βίου περάσαι μηδέποτε· τοῦτον ὃς ἦν ἐδήλου δέ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.</p>		<p>Προσεύχεσαι, Χριστέ, καὶ συμβαίνουν φοβερά πράγματα· θρόμβοι αἵματος στό πρόσωπό σου· προσπαθεῖς δῆθεν νὰ ἀποφύγεις τὸ θάνατο, παραπλανώντας ἔτσι τὸν ἐχθρό (τὸ διάβολο).</p> <p>Στὴν Προδοσία. Τί σᾶς χρειάζονται τὰ μαχαίρια; τί τὰ ξύλα, λαοπλάνοι, γιὰ ἐκεῖνον πού εἶναι πρόθυμος νὰ πεθάνει γιὰ τὴ λύτρωση τοῦ Κόσμου;</p> <p>Μέ τὴν ἀπερίγραπτή σου εὐσπλαχνία, Χριστέ Θεέ μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν. Ωιδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμὸς. Οἱ Νέοι στὴ Βαβυλώνα δέ φοβήθηκαν τὴ φλόγα τοῦ καμινιοῦ, ἀλλὰ μολονότι ρίχθηκαν μέσα σὲ φλόγα, δοσιζόμενοι ἔψαλλαν· εἶσαι δοξασμένος, Κύριε Θεέ τῶν Πατέρων μας.</p> <p>Ὁ Ἰούδας κινώντας (ἐχθρικά) τὸ κεφάλι, καὶ σχεδιάζοντας κακὰ, ἔφυγε ζητώντας εὐκαιρία, γιὰ νὰ παραδώσει τὸν Κριτὴ σὲ καταδίκη, ὁ ὁποῖος εἶναι Κύριος πάντων καὶ Θεὸς τῶν Πατέρων μας.</p> <p>Σ' ἐσᾶς τοὺς φίλους του ὁ Χριστὸς εἶπε· ἓνας (ἀπὸ σᾶς) θὰ μὲ προδώσει· τότε λησμόνησαν τὴ χαρὰ καὶ τοὺς κατεῖχε ἀγωνία καὶ λύπη καὶ ἔλεγαν· Θεέ τῶν Πατέρων μας, ποιὸς εἶναι αὐτός;</p> <p>Ἐκεῖνος πού μαζί μου θὰ βάλει μέ θράσος τὸ τὸ χέρι στό πιάτο (αὐτός εἶναι), ἀλλὰ θὰ ἦταν καλό γι' αὐτόν, νὰ μὴν εἶχε γεννηθεῖ ποτέ· (μέ αὐτόν τὸν τρόπο) ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας φανέρωσε ποιὸς ἦταν αὐτός.</p>
---	--	--



<p>Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>«Νόμων πατρῶων οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος, κατέπτυξαν, προσταγῆς ἀλογίστου· καὶ συνημμένοι ᾧ οὐκ ἔχωνεύθησαν πυρί, τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον ἀνέμελλον τὸν ὕμνον. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».</p> <p>Οἱ δαιτυμόνες οἱ μακαριστοί, ἐν τῇ Σιών τῶ Λόγῳ προσκαρτερήσαντες, οἱ Ἀπόστολοι παρείποντο, τῶ Ποιμένι ὡς ἄρνες· καὶ συνημμένοι, ᾧ οὐκ ἔχωρίσθησαν Χριστῶ, θείῳ λόγῳ τρεφόμενοι, εὐχαρίστως ἐβόων. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Νόμου φιλίας, ὁ δυσώνυμος, Ἰσκαριώτης γνώμη ἐπιλαθόμενος, οὓς ἐνίψατο ηὐτρέπισε πρὸς προδοσίαν πόδας, καὶ σοῦ ἐσθίων ἄρτον, Σῶμα θεῖον, ἐπῆρε πτερνισμόν ἐπὶ σέ, Χριστέ, καὶ βοᾶν οὐ συνῆκε. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Ἐδεξιούτο τὸ λυτήριον, τῆς ἁμαρτίας σῶμα, ὁ ἀσυνείδητος, καὶ τὸ Αἷμα τὸ χεόμενον, ὑπὲρ Κόσμου τὸ θεῖον, ἀλλ' οὐκ ἠδεῖτο πίνων, ὁ ἐπίπρασσε τιμῆς, οὐ κακία προσώχθισε καὶ βοᾶν οὐ συνῆκε. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p>		<p>Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Οἱ ἀξιομακάριστοι Νέοι στή Βαβυλώνα κινδυνεύοντες γιὰ τὴν τήρηση τῶν πατροπαράδοτων νόμων (τοῦ Μωυσῆ) δέν φοβήθηκαν τὴν παράλογη προσταγὴ τοῦ βασιλιᾶ· καὶ ἐνωμένοι μέ τὴ φωτιὰ ἀπὸ τὴν ὁποία δέν κήηκαν, ἔψαλλαν τὸν ὕμνο τὸν ἀντάξιο τοῦ κυρίαρχου Θεοῦ. Τὸν Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα του, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Οἱ ἀξιομακάριστοι Ἀπόστολοι, πού κάθισαν μαζί μέ τό Λόγο τοῦ Θεοῦ στό τραπέζι, στήν Ἱερουσαλήμ, ἀφοσιωμένοι σ' αὐτόν, ἀκολουθοῦσαν τό Βοσκό ὡς ἀρνιά· Καί ἐνωμένοι μέ τόν Χριστό ἀπὸ τόν ὁποῖο δέν χωρίσθηκαν, τρεφόμενοι μέ τό θεῖο λόγο, εὐχαρίστως φώναζαν. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα του, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Ὁ ἀπαίσιος Ἰούδας λησμονῶντας μέ τὴ θελησῆ του τό νόμο τῆς φιλίας, τὰ πόδια του πού πλήθηκαν ἀπό σένα, τὰ ἐτοίμαζε γιὰ τὴν προδοσία· τρώγοντας τόν δικό σου ἄρτο, τό θεϊκό σου σῶμα, σήκωσε τὴ φτέρνα του καὶ σέ κλώτσησε, Χριστέ, καὶ δέν συνετίσθηκε νά φωνάξει. Τόν Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα του, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Ὁ ἀσυνείδητος Ἰούδας ἔπαιρνε στό δεξιό του χέρι τό Σῶμα σου, πού λυτρώνει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, καὶ τό θεϊκό σου Αἷμα, πού χύνεται γιὰ χάρη τοῦ Κόσμου, καὶ δέν ντρέπóταν νά πίνει τό Αἷμα σου, πού πουλοῦσε μέ ἀντίτιμο τὰ ἀργύρια, δέν ἀποστράφηκε τὴν κακία, καὶ δέν συνετίσθηκε νά φωνάξει. Τόν Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα του, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p>
---	--	--

<p>Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.</p> <p>Καταβασία.</p> <p>«Νόμων πατρῶων οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος, κατέπτυξαν, προσταγῆς ἀλογίστου, καὶ συνημμένοι ᾧ οὐκ ἔχων ἐθύθησαν πυρί, τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον ἀνέμελλον τὸν ὕμνον. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».</p> <p>Τιμιωτέρα. (Σελίς 29).</p> <p>Ωιδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>«Ξενίας δεσποτικῆς, καὶ ἀθανάτου τραπέζης, ἐν ὑπερώω τόπῳ, ταῖς ὑψηλαῖς φρεσί, πιστοὶ δεῦτε ἀπολαύσωμεν, ἐπαναβεβηκότα λόγον, ἐκ τοῦ Λόγου μαθόντες, ὃν μεγαλύνομεν».</p> <p>Ἄπιτε τοῖς Μαθηταῖς, ὁ Λόγος ἔφη, τὸ Πάσχα ἐν ὑπερώω τόπῳ, ᾧ νοῦς ἐνίδρυσται, οἷς μυσταγωγῶ, σκευάσατε, ἄζύμῳ ἀληθείας λόγῳ, τὸ στερορὸν δὲ τῆς χάριτος μεγαλύνετε.</p> <p>Δημιουργὸν ὁ Πατήρ, πρὸ τῶν αἰῶνων Σοφίαν γεννᾷ· ἀρχὴν ὀδῶν με εἰς ἔργα ἔκτισε, τὰ νῦν μυστικῶς τελούμενα· Λόγος γὰρ ἄκτιστος ὢν φύσει, τὰς φωνὰς οἰκειοῦμαι, οὗ νῦν προσείληφα.</p>		<p>Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.</p> <p>Καταβασία.</p> <p>Οἱ ἀξιομακάριστοι Νέοι στή Βαβυλώνα κινδυνεύοντας γιὰ τὴν τήρηση τῶν πατροπαράδοτων νόμων (τοῦ Μωυσῆ) δὲν φοβήθηκαν τὴν παράλογη προσταγὴ τοῦ βασιλιᾶ· καὶ ἐνωμένοι μὲ τὴ φωτιά ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν κἀθηκαν, ἔψαλλαν τὸν ὕμνο τὸν ἀντάξιο τοῦ κυρίαρχου Θεοῦ. Τὸν Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα του, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Τιμιωτέρα. (Σελίς 29).</p> <p>Ωιδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Πιστοί, ἐλάτε μὲ ἀνυψωμένο τὸ πνεῦμα μας, νὰ ἀπολαύσουμε τὴ φιλοξενία καὶ τὸ ἀθάνατο τραπέζι, πού μᾶς προσφέρει ὁ Κύριος σέ ὑψηλό τόπο, διότι μάθαμε ἀνώτερες διδασκαλίες (πού μᾶς ὀδηγοῦν ψηλά) ἀπὸ τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖο μεγαλύνουμε.</p> <p>Πηγαίνετε, εἶπε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ στοὺς δύο Μαθητῆς του, ἐτοιμάστε τὸ Πάσχα σέ τόπο ὑψηλό, ὅπου πρέπει νὰ βρίσκεται ὁ νοῦς σας τῶν Ἀποστόλων, στοὺς ὁποίους ἀποκαλύπτω τὰ Μυστήρια μὲ τὸ λόγο τῆς ἀλήθειας, τὸν ἀνεπιτήδευτο ὅπως τὰ ἄζυμα· καὶ μεγαλύνετε τὴν ἀκλόνητη δύναμη τῆς χάρις μου.</p> <p>Ὁ Πατέρας προαιώνια γεννᾷ ἐμένα τὴ Σοφία του· Ὡς ἀρχή (πρώτη αἰτία) τῆς δημιουργικῆς πορείας τῶν ἔργων πού τώρα πραγματοποιοῦνται· μοῦ ἔδωσε κτιστὸ σῶμα (ἀνθρώπινο)· διότι μολονότι κατὰ τὴ φύση εἶμαι Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀδημιούργητος, οἰκειοῦμαι (χρησιμοποιοῦμαι) τίς λέξεις τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖο τώρα προσέλαβα.</p>
---	--	--

Ὡς ἄνθρωπος ὑπάρχω, οὐσία οὐ φαντασία, οὕτω Θεὸς τῷ τρόπῳ τῆς ἀντιδόσεως, ἡ φύσις ἡ ἔνωθεισά μοι. Χριστὸν ἕνα· διό με γινώτε, τὰ ἐξ ὧν, ἐν οἷς, ἅπερ πέφυκα σώζοντα.

Καταβασία.

«Ξενίας δεσποτικῆς, καὶ ἀθανάτου τραπέζης, ἐν ὑπερώῳ τόπῳ, ταῖς ὑψηλαῖς φρεσί, πιστοὶ δεῦτε ἀπολαύσωμεν, ἐπαναβεβηκότα λόγον, ἐκ τοῦ Λόγου μαθόντες, ὃν μεγαλύνομεν».

Μικρά Συναπτὴ. (Σελίς 29-30).

Ἐξαποστειλᾶριον.

Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω... (Σελίς 30).

Εἰς τοὺς Αἴνους. (Στίχοι. Σελίς 30-32).

Τροπάρια.

Συντρέχει λοιπόν, τὸ συνέδριον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα τὸν Δημιουργόν, καὶ Κτίστην τῶν ἀπάντων Πιλάτῳ παραδώσῃ. Ὡ τῶν ἀνόμων! ὦ τῶν ἀπίστων! ὅτι τὸν ἐρχόμενον, κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, εἰς κρίσιν εὐτρεπίζουσι· τὸν ἰώμενον τὰ πάθη, πρὸς πάθος ἐτοιμάζουσι. Κύριε μακρόθυμε, μέγα σου τὸ ἔλεος, δόξα σοι.

Ἰούδας ὁ παράνομος Κύριε, ὁ βάψας ἐν τῷ δεῖπνῳ τὴν χειρᾶ, ἐν τῷ τρυβλίῳ μετὰ σοῦ,

Ὅπως εἶμαι ἄνθρωπος κατὰ τὴ φύση (στὴν πραγματικότητα) καὶ ὄχι κατὰ φαντασία, ἔτσι ἡ ἡ (ἀνθρώπινη) φύση πού ἐνώθηκε μαζί μου θεώθηκε μὲ τὸν τρόπο τῆς ἀντιδόσεως (τῆς μεταδόσεως ἰδιοτήτων ἀπὸ τὴ μιά φύση στὴν ἄλλη). Γι' αὐτὸ μάθετε ὅτι ἐγὼ ὁ Χριστὸς εἶμαι ἕνας, καὶ διατηρῶ αὐτὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελέσθηκε τό (θεανθρώπινο) πρόσωπό μου, καὶ μὲ τὰ ὁποῖα ὑπάρχω (μὲ τίς δύο φύσεις).

Καταβασία.

Πιστοί, ἐλάτε μὲ ἀνυψωμένο τό πνεῦμα μας, νά ἀπολαύσουμε τὴ φιλοξενία καὶ τό ἀθάνατο τραπέζι, πού μᾶς προσφέρει ὁ Κύριος σέ ὑψηλό τόπο, διότι μάθαμε ἀνώτερες διδασκαλίες (πού μᾶς ὀδηγοῦν ψηλά) ἀπὸ τό Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖο μεγαλύνουμε.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελίδα 29-30).

Ἐξαποστειλᾶριον.

Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω... (Σελίδα 30).

Αἴνοι. (Στίχοι. Σελίδα 30-32).

Τροπάρια.

Συγεντρώνεται λοιπόν βιαστικά τό συνέδριο τῶν Ἰουδαίων, γιά νά παραδώσῃ τὸν Δημιουργό καὶ Κτίστη τῶν ἀπάντων στόν Πιλάτο· Ὡ στους ἀνόμους! ὦ στους ἀπίστους! Διότι αὐτόν πού ἔρχεται νά κρίνει ζωντανούς καὶ νεκρούς τὸν ἐτοιμάζουν γιά κρίση (δίκη): αὐτόν πού θεραπεύει τὰ πάθη (τίς ἀσθένειες), τὸν ἐτοιμάζουν γιά Πάθος. Κύριε μεγαλόψυχε, εἶναι μεγάλο τό ἔλεός σου· δόξα σ' ἐσένα.

Ὁ Ἰούδας ὁ παράνομος, Κύριε, πού ἄπλωσε στό δεῖπνο τό χέρι του στό πιάτο μαζί σου, ἄπλωσε παράνομα

ἐξέτεινεν ἀνόμως τὰς χεῖρας, τοῦ λαβεῖν ἀργύρια, καὶ ὁ τοῦ μύρου λογισάμενος τιμὴν, σὲ τὸν ἀτίμητον οὐκ ἔφριξε πωλῆσαι, ὁ τοὺς πόδας ὑφαπλώσας ἐπὶ τὸ νίψαι, τὸν Δεσπότην κατεφίλησε δολίως, εἰς τὸ προδοῦναι τοῖς ἀνόμοις· χοροῦ δὲ Ἀποστόλων ῥιφείς, καὶ τὰ τριάκοντα ῥίψας ἀργύρια, σοῦ τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν οὐκ εἶδε, δι' ἧς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἰούδας ὁ προδότης δόλιος ὢν, δολίῳ φιλήματι παρέδωκε τὸν Σωτῆρα Κύριον· τὸν Δεσπότην τῶν ἀπάντων, ὡς δοῦλον πέπρακε τοῖς παρανόμοις· ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγῆν, οὕτως ἠκολούθει, ὁ Ἀμνὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς ὁ τοῦ Πατρὸς, ὁ μόνος πολυέλεος.

Ἰούδας ὁ δοῦλος καὶ δόλιος, ὁ μαθητὴς καὶ ἐπίβουλος, ὁ φίλος καὶ διάβολος, ἐκ τῶν ἔργων ἀπεφάνθη· ἠκολούθει γὰρ τῷ Διδασκάλῳ, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἐμελέτησε τὴν προδοσίαν. Ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ· παραδώσω τοῦτον, καὶ κερδήσω τὰ συναχθέντα χρήματα. Ἐπεζήτητι δὲ καὶ τὸ μύρον πρᾶθῆναι, καὶ τὸν Ἰησοῦν δόλω κρατηθῆναι. Ἀπέδωκεν ἀσπασμόν, παρέδωκε τὸν Χριστόν· καὶ ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγῆν, οὕτως ἠκολούθει, ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καὶ νῦν ...

Ὅν ἐκήρυξεν Ἀμνὸν Ἡσαΐας, ἔρχεται ἐπὶ σφαγῆν ἐκούσιον, καὶ τὸν νῶτον δίδωσιν εἰς

τὰ χέρια, γιὰ νὰ πάρει ἀργύρια (χρήματα)· καὶ αὐτὸς πού λογάριασε τὴν τιμὴν τοῦ μύρου, δὲν ἔφριξε νὰ πουλήσει ἐσένα τὸν ἀνεκτίμητο· αὐτὸς πού ἄπλωσε τὰ πόδια του σ' ἐσένα γιὰ νὰ τὰ νίψεις, φίλησε θερμὰ μέ δόλο ἐσένα τὸν Κύριο, μέ τό σκοπό νὰ σέ παραδώσει στοὺς ἀνόμους· ἀφοῦ ὅμως ἀπορρίφθηκε ἀπὸ τὸν ὄμιλο τῶν Ἀποστόλων καὶ ἔρριξε τὰ τριάντα ἀργύρια (στό Ναό), δὲν εἶδε τὴν τριήμερή σου Ἀνάστασι· μέ τὴ χάρη τῆς ὁποίας ἐλέησέ μας.

Ὁ Ἰούδας ὁ προδότης, καὶ δόλιος, μέ δολερὸ φίλημα πρόδωσε τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριο. τὸν Κυρίαρχο τῶν ὅλων τὸν πούλησε ὡς δοῦλο στοὺς παρανόμους· καὶ ὡς πρόβατο πού ὀδηγεῖται στὴ σφαγῆ ἔτσι Ἐκεῖνος ἀκολουθοῦσε, ὁ Ἀμνὸς (τό Ἄρνι) τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς, ὁ μόνος πολυεύσπλαχνος.

Ὁ Ἰούδας ἀπὸ τὰ ἔργα του ἀποδείχθηκε ὅτι ἦταν φαινομενικὰ μὲν δοῦλος, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα δόλιος, ὅτι ἦταν μαθητὴς, ἀλλὰ ὑπουργὸς ἐχθρὸς, ὅτι ἦταν φίλος, ἀλλὰ διάβολος· διότι ἀκολουθοῦσε τὸ Διδάσκαλο, ἀλλὰ μέσα του μελέτησε τὴν προδοσίαν. Ἔλεγε μέσα του· θά τὸν παραδώσω καὶ θά κερδίσω τὰ χρήματα πού θά πάρω. Ἐπιζητοῦσε λοιπὸν καὶ τὸ μύρο νὰ πουληθεῖ καὶ ὁ Ἰησοῦς νὰ συλληφθεῖ μέ δόλο· ἔδωσε φίλημα (ἀσπασμό) παρέδωσε τὸ Χριστό· καὶ ὡς πρόβατο πού ὀδηγεῖται στὴ σφαγῆ (χωρὶς ἀνίστασι), ἔτσι ἀκολουθοῦσε, ὁ μόνος εὐσπλαχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καὶ νῦν ...

Αὐτὸς, τὸν ὁποῖο κήρυξε ὁ Προφῆτης Ἡσαΐας, ὀνομάζοντάς τον Ἀμνὸ (Ἄρνι) τοῦ Θεοῦ, ἔρχεται γιὰ νὰ

μάστιγας, τὰς σιαγόνας εἰς ῥαπίσματα· τὸ δὲ πρόσωπον οὐκ ἀπεστράφη, ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων· θανάτῳ δὲ ἀσχήμονι καταδικάζεται. Πάντα ὁ ἀναμάρτητος ἐκουσίως καταδέχεται, ἵνα πᾶσι δωρήσῃται τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν.

Μικρά Δοξολογία. (Σελίς 32-34).

Πληρωτικά... Κεφαλοκλισία. (Σελίς 34-35).

Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Σελίς 35-36-37).

Τροπάρια.

Σήμερον τὸ κατὰ τοῦ Χριστοῦ πονηρὸν συνήχθη συνέδριον, καὶ κατ' αὐτοῦ κενὰ ἐβουλεύσατο, παραδοῦναι Πιλάτῳ εἰς θάνατον τὸν ἀνεύθυνον. Σήμερον τὴν τῶν χρημάτων ἀγχόνην, Ἰούδας ἑαυτῷ περιτίθησι, καὶ στερεῖται κατ' ἄμφω, ζωῆς προσκαίρου καὶ θείας. Σήμερον Καϊάφας, ἄκων προφητεύει συμφέρει λέγων, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἕνα ἀπολέσθαι ἤλθε γὰρ ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν τοῦ παθεῖν, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ὁ ἐσθίων ἄρτους μου ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμὲ πτερνισμόν.

Σήμερον ὁ Ἰούδας, τὸ τῆς φιλοπτωχείας κρύπτει προσωπεῖον, καὶ τῆς πλεονεξίας ἀνακαλύπτει τὴν μορφήν· οὐκέτι τῶν πενήτων φροντίζει, οὐκέτι τὸ μύρον πιπράσκει, τὸ τῆς

σφαγεῖ θεληματικά, καὶ παραδίδει τὰ νῶτα (τὴ ῥάχη) τοῦ σέ μαστιγώματα, τὰ σαγόνια τοῦ σέ ραπίσματα (χαστούκια)· καὶ τὸ πρόσωπό του δέν ἀπέφυγε τὸν ἐξευτελισμὸ τῶν ἐμπτυσμάτων· καὶ καταδικάζεται σέ θάνατο ἀτιμωτικό. Μὲ τὴ θέλησή του ὁ ἀναμάρτητος ὑπομένει τὰ πάντα, γιὰ νὰ χαρίσει σέ ὅλους τὴν ἀνάστασι ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

Μικρὴ Δοξολογία. (Σελίδα 32-34).

Πληρωτικά...Κεφαλοκλισία. (Σελίδα 34-35).

Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Σελίδα 35-36-37).

Τροπάρια.

Σήμερα συνήλθε τὸ πονηρὸ συνέδριον τὸ ἐχθρικό κατὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔβγαλε ἀστήρικτη ἀπόφασι ἐναντίον του, νὰ παραδώσει δηλαδή τὸν Ἀθῶο στὸν Πιλάτο, γιὰ νὰ θανατωθεῖ. Σήμερα ὁ Ἰούδας περνᾶ στὸν ἑαυτό του (στό λαιμό του) τὸ βρόχο τῶν χρημάτων, καὶ στερεῖται καὶ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ καὶ τὴ θεϊκὴ (τὴν αἰώνια). Σήμερα ὁ Καϊάφας παρὰ τὴ θέλησή του προφητεύει λέγοντας· συμφέρει νὰ πεθάνει ἕνας γιὰ χάρι τοῦ λαοῦ· διότι πράγματι ὁ Χριστὸς ἤλθε νὰ πάθει γιὰ τίς ἁμαρτίες μας, γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὴ σκλαβιά τοῦ ἐχθροῦ (τοῦ διαβόλου), ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχος. Αὐτὸς ποὺ ἔτρωγε τὸ ψωμί μαζί μου σήκωσε τὴ φτέρνα του καὶ μὲ κλώτσησε δυνατὰ.

Σήμερα ὁ Ἰούδας ἀπορρίπτει τὴ μάσκα τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς φτωχοὺς, καὶ ἀποκαλύπτει τὸ πρόσωπο τῆς πλεονεξίας· δέν φροντίζει πλέον γιὰ τοὺς φτωχοὺς, δέν πουλάει τὸ μύρο τῆς ἁμαρτωλῆς γυναίκα, ἀλλὰ τὸ

ἀμαρτωλοῦ, ἀλλὰ τὸ οὐράνιον μύρον, καὶ ἐξ αὐτοῦ νοσφίζεται τὰ ἀργύρια· τρέχει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις. Τί μοι θελετε δοῦναι, καὶ γὰρ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν. ὦ φιλαργυρίας προδότου! εὐώνον ποιεῖται τὴν πρᾶσιν! πρὸς τὴν γνώμην τῶν ἀγοραζόντων, τοῦ πωλουμένου τὴν πραγματείαν ποιεῖται οὐκ ἀκριβολογεῖται πρὸς τὴν τιμὴν, ἀλλ' ὡς δοῦλον φυγάδα ἀπεμπολεῖ. Ἔθος γὰρ τοῖς κλέπτουσι, ρίπτειν τὰ τίμια· νῦν ἔβαλε τὰ ἅγια, τοῖς κυσὶν ὁ μαθητῆς· ἡ γὰρ λύσσα τῆς φιλαργυρίας, κατὰ τοῦ ἰδίου Δεσπότου, μαίνεσθαι ἐποίησεν αὐτόν· ἥς τὴν πείραν φύγωμεν, κράζοντες. Μακρόθυμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Ἐξεπορεύετο ἔξω, καὶ ἐλάλει ἐπὶ τὸ αὐτό.

Ὁ τρόπος σου δολιότητος γέμει, παράνομε Ἰούδα· νοσῶν γὰρ φιλαργυρίαν, ἐκέρδησας μισανθρωπίαν· εἰ γὰρ πλοῦτον ἠγάπας, τί τῶ περὶ πτωχείας διδάσκοντι ἐφοίτας; εἰ δὲ καὶ ἐφίλεις, ἵνα τί ἐπώλεις τὸν ἀτίμητον, προδιδούς εἰς μαιφονίαν; Φρῖξον ἥλιε, στέναξον ἡ γῆ, καὶ κλονουμένη βόησον· Ἀνεξίκακε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Λόγον παράνομον κατέθεντο κατ' ἐμοῦ.

Μηδεὶς ὦ πιστοί, τοῦ δεσποτικοῦ δεῖπνου

οὐράνιο μύρο (τόν Χριστό), καὶ ἀπ' αὐτοῦ οικειοποιεῖται (κρατᾷ γιὰ τὸν ἑαυτό του) τὰ ἀργύρια· τρέχει στοὺς Ἰουδαίους, λέγει στοὺς παρανόμους. Τι θέλετε νὰ μοῦ δώσετε; κι ἐγὼ θὰ σᾶς τὸν παραδώσω. ὦ στή φιλαργυρία τοῦ προδότη! καθορίζει τὴν πώληση σὲ χαμηλὴ τιμὴ! Διαπραγματεύεται τὴν πώληση τοῦ πωλουμένου σύμφωνα μὲ τίς ἐπιθυμίες τῶν ἀγοραστῶν· δέν λεπτολογεῖ σχετικὰ μὲ τὴν τιμὴ, (τοῦ Χριστοῦ), ἀλλὰ τὸν ξεπουλᾷ ὡς δραπέτη δοῦλο (χωρὶς κάποια ἀξία). Ἐξ ἄλλου εἶναι συνήθεια τῶν κλεφτῶν, νὰ ποδοπατοῦν τὰ πολύτιμα πράγματα· τώρα ὁ μαθητῆς ἔρριξε τὰ ἅγια στοὺς σκύλους (τὸ Χριστό στοὺς παρανόμους)· διότι ἡ λύσσα τῆς φιλαργυρίας τὸν ἔκανε νὰ σκέπτεται ὡς τρελὸς ἐναντίον τοῦ δικοῦ του Κυρίου· αὐτῆς τῆς φιλαργυρίας ἄς ἀποφύγουμε τὴν πείρα κράζοντας. Μεγαλόψυχε Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Στίχος. Βγήκε ἔξω καὶ συνομιλοῦσε μὲ τοὺς ἐχθροὺς μου γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ.

Ἡ συμπεριφορὰ σου εἶναι γεμάτη ἀπὸ δόλο, παράνομε Ἰούδα· διότι ὡς ἄρρωστος ἀπὸ τῆς φιλαργυρίας ἐκέρδισες τὸ μῖσος κατὰ τῶν ἀνθρώπων· διότι, ἂν ἀγαποῦσες τὸν πλοῦτο, γιατί συχνάζεις κοντὰ σ' αὐτόν πού δίδασκε τὴ φτώχεια; καὶ ἂν τὸν ἀγαποῦσες, γιατί πουλοῦσες τὸν ἀνεκτίμητο παραδίδοντάς τον σὲ δολοφονία; Φρῖξε ἥλιε, στέναξε γῆ, καὶ καθὼς θὰ κλονίζεσαι, κραύγασε· Κύριε, δόξα σ' ἐσένα πού ἀνέχεσαι τίς κακίες ὄλων.

Στίχος. Λόγια παράνομα (συκοφαντικά) διέδωσαν ἐναντίον μου.

Κανεὶς, ὦ πιστοί, ἄς μὴ μείνει ἀμέτοχος στό δεῖπνο

ἀμύητος, μηδείς ὅλως ὡς ὁ Ἰούδας, δολίως προσίτω τῇ τραπέζῃ· ἐκεῖνος γὰρ τὸν ψωμὸν δεξάμενος, κατὰ τοῦ ἄρτου ἐχώρησε, σχήματι μὲν ὢν μαθητῆς, πράγματι δὲ παρῶν φονευτῆς· τοῖς μὲν Ἰουδαίοις συναγαλλόμενος, τοῖς δὲ Ἀποστόλοις συναυλιζόμενος, μισῶν ἐφίλει, φιλῶν ἐπῶλει, τὸν ἐξαγοράσαντα ἡμᾶς τῆς κατάρας, τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα...

Ὁ τρόπος σου δολιότητος γέμει...

(Ὡς ἀνωτέρω).

Καὶ νῦν ...

Μυσταγωγῶν σου Κύριε τοὺς Μαθητάς, ἐδίδασκες λέγων. ὦ φίλοι, ὁρᾶτε, μηδείς ὑμᾶς χωρίσει μου φόβος· εἰ γὰρ πάσχω, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ Κόσμου· μὴ οὖν σκανδαλίξεσθε ἐν ἐμοί· οὐ γὰρ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν μου, λύτρον ὑπὲρ τοῦ Κόσμου. Εἰ οὖν ὑμεῖς φίλοι μου ἐστε, ἐμὲ μιμῆσθε· ὁ θέλων πρῶτος εἶναι, ἔστω ἔσχατος, ὁ δεσπότης, ὡς ὁ διάκονος· μείνατε ἐν ἐμοί, ἵνα βότρυν φέρητε· ἐγὼ γὰρ εἰμι τῆς ζωῆς ἢ ἄμπελος.

Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθαι... Τρισάγιον.

(Σελίς 37, 1).

Τὸ Τροπᾶριον τῆς Προφητείας.

Ὁ ῥαπισθεὶς ὑπὲρ γένους ἀνθρώπων, καὶ

τοῦ Κυρίου, κανένας ἀπολύτως νά μὴν πλησιάσει δόλια στό τραπέζι του, ὅπως ὁ Ἰούδας· διότι ἐκεῖνος μόλις δέχθηκε τό ψωμί, προχώρησε μέ διαθέσεις ἐχθρικές ἐναντίον τοῦ Ἄρτου (τοῦ Χριστοῦ), καί ἐνῶ ἦταν φαινομενικά μαθητῆς, στήν πραγματικότητα ὁμως ἦταν κοντά του ὡς φονιάς· μαζί μέ τούς Ἰουδαίους χαιρόταν γιά τό φόνο, ἀλλά συναναστρεφόταν καί μέ τούς Μαθητές· ἐνῶ τόν μισοῦσε, τόν φιλοῦσε, καί ἐνῶ τόν φιλοῦσε, πουλοῦσε αὐτόν πού μᾶς λύτρωσε ἀπό τήν κατάρα, τόν Θεό καί Σωτήρα τῶν ψυχῶν μας.

Δόξα...

Ὁ τρόπος σου δολιότητος γέμει...

(Ὅπως παραπάνω).

Καὶ νῦν ...

Εἰσάγοντας στά Μυστήριά σου, Κύριε τοὺς Μαθητές σου, τοῦ δίδασκες λέγοντας. ὦ φίλοι μου, βλέπετε, μή σᾶς χωρίσει ἀπό μένα κανένας φόβος· διότι ἂν πάσχω, πάσχω γιά τή σωτηρία τοῦ Κόσμου· μὴ λοιπόν σκανδαλισθεῖτε ἐξ αἰτάς μου· διότι δέν ἦλθα νά ὑπηρετηθῶ, ἀλλά νά ὑπηρετήσω, καί νά δώσω τή ζωή μου, ὡς λύτρο γιά νά σωθεῖ ὁ Κόσμος. Ἐάν λοιπός ἐσεῖς εἴσθε φίλοι μου, ἐμένα νά μιμῆσθε· ὅποιος θέλει νά εἶναι πρῶτος, ἄς εἶναι τελευταῖος, ὁ Κύριος ὅπως τόν ὑπηρετή· Μείνετε μαζί μου, γιά νά καρποφορήσετε σταφύλι· Διότι ἐγὼ εἶμαι ἡ κληματαριά (τό ἀμπέλι) τῆς ζωῆς.

Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθαι... Τρισάγιο.

(Σελίδα 37, 1).

Τὸ Τροπᾶριο τῆς Προφητείας.

Ἐσὺ πού δέχθηκες ῥάπισμα (χαστούκι) γιά τό γένος

μὴ ὀργισθεῖς, ἐλευθέρωσον ἐκ φθορᾶς τὴν  
ζωὴν ἡμῶν Κύριε, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν ... (Τὸ αὐτὸ).

Προκείμενον..

Γνώτωσαν ἔθνη, ὅτι ὄνομά σοι Κύριος.

Στίχ. Ὁ Θεός, τίς ὁμοιωθήσεται σοι;

Προφητεία Ἰερεμίου.

(ΙΑ', 18-23, ΙΒ' 1-5, 9-11, 14-15)

Κύριε, γνώρισόν μοι, καὶ γνώσομαι. Τότε  
εἶδον τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ ὡς  
ἄρνιον ἄκακον ἀγόμενον τοῦ θύεσθαι, οὐκ  
ἔγνων· ἐπ' ἐμὲ ἐλογίσαντο λογισμὸν πονηρόν,  
λέγοντες. Δεῦτε, καὶ ἐμβάλωμεν ξύλον εἰς τὸν  
ἄρτον αὐτοῦ, καὶ ἐκτρίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ γῆς  
ζώντων, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐ μὴ μνησθῆ ἔτι.  
Κύριε, κρίνων δίκαια, δοκιμάζων νεφρούς καὶ  
καρδίας, ἴδοιμι τὴν παρὰ σοῦ ἐκδίκησιν ἐν  
αὐτοῖς, ὅτι πρὸς σὲ ἀπεκάλυψα τὸ δικαίωμα  
μου. Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τοὺς  
ἄνδρας Ἀναθῶθ, τοὺς ζητοῦντας τὴν ψυχὴν  
μου, τοὺς λέγοντας· οὐ μὴ προφητεύσης ἐπὶ τῷ  
ὀνόματι Κυρίου, εἰ δὲ μή, ἀποθάνη ἐν ταῖς  
χερσὶν ἡμῶν. Ἴδου ἐγὼ ἐπισκέψομαι ἐπ' αὐτούς·  
οἱ νεανίσκοι αὐτῶν ἐν μαχαίρᾳ ἀποθανοῦνται,  
καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν  
τελευτήσουσιν ἐν λιμῷ, καὶ ἐγκατάλειμμα οὐκ  
ἔσται αὐτῶν, ὅτι ἐπάξω κακὰ ἐπὶ τοὺς  
κατοικοῦντας ἐν Ἀναθῶθ, ἐν ἐνιαυτῷ  
ἐπισκέψω αὐτῶν. Δίκαιος εἶ Κύριε, ὅτι

τῶν ἀνθρώπων καὶ δὲν ὀργίσθηκες, ἐλευθέρωσε ἀπὸ τῆ  
φθορᾶ τῆ ζωῆ μας, Κύριε, καὶ σῶσε μας.

Δόξα... Καὶ νῦν ... (Τὸ ἴδιο).

Προκείμενο.

Ἄς μάθουν τὰ ἔθνη, ὅτι τὸ ὄνομά σου εἶναι Κύριος.

Στίχ. Θεέ μου, ποιός εἶναι ὅμοιος μ' ἐσένα;

Προφητεία τοῦ Ἰερεμίου.

(ΙΑ', 18-23, ΙΒ'. 1-5, 9-11, 14-15).

Κύριε, κάνε μου γνωστὴ τὴν ἀλήθεια καὶ θά τὴ γνω-  
ρίσω. Τότε θά δῶ καὶ τὰ κακὰ ἔργα τῶν ἐχθρῶν μου. Ἐγὼ  
ὅμως ὀδηγούμενος ὡς ἄρνι ἄκακο σὲ σφαγῆ, δὲν γνώριζα  
ποῦ ὀδηγοῦμαι· ἐναντίον μου οἱ ἐχθροὶ μου σκέφθηκαν  
πονηρὰ πράγματα λέγοντας. Ἐλάτε νὰ βάλουμε δηλητη-  
ριώδες φυτό (βότανο) στὸν ἄρτο του, καὶ ἔτσι νὰ τὸν  
ἐξαφανίσουμε ἀπὸ τὴ γῆ τῶν ζωντανῶν ἀνθρώπων, καὶ  
τὸ ὄνομά του νὰ ἐξαφανισθεῖ γιὰ πάντα. Κύριε, ἐσύ πού  
κρίνεις δίκαια, πού ἐρευνᾷς τοὺς νεφρούς (τὸ κέντρο τῶν  
συναισθημάτων), καὶ τίς καρδιές (τὸ κέντρο τῆς νοήσε-  
ως), ἃς ἰδῶ τὴν τιμωρία τους, διότι σ' ἐσένα ἐμπιστεύθηκα  
τὴν ὑπόθεσή μου αὐτή! Γι' αὐτὸ αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος κατὰ  
τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀναθῶθ πού ἀπαιτοῦν τὴ ζωὴ μου καὶ  
λένε· δὲν θά προφητεύσεις στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, διότι  
θά πεθάνεις ἀπὸ τὰ χέρια μας. Νά, ἐγὼ θά τοὺς  
ἐπισκεφθῶ, γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσω· οἱ νέοι ἄνδρες τους θά  
θανατωθοῦν, καὶ οἱ γιοὶ τους καὶ οἱ θυγατέρες τους θά  
πεθάνουν ἀπὸ πείνα, καὶ δὲν θά μείνει τίποτε ἀπ' αὐτούς,  
διότι θά ἐπιφέρω συμφορές στοὺς κατοίκους τῆς Ἀναθῶθ,  
κατὰ τὸν καιρὸ πού θά τοὺς ἐπισκεφθῶ, γιὰ νὰ τοὺς τι-  
μωρήσω. Κύριε, εἶσαι πολὺ δίκαιος, γιὰ νὰ τολμήσω νὰ



ἀπολογήσομαι πρὸς σέ, πλὴν κρίματα λαλήσω  
πρὸς σέ. Τί ὅτι ὁδὸς ἀσεβῶν εὐοδοῦται;  
εὐθήνησαν πάντες οἱ ἀθετοῦντες ἀθετήματα;  
Ἐφύτευσας αὐτούς, καὶ ἔρριζώθησαν,  
ἔτεκνοποίησαντο, καὶ ἐποίησαν καρπὸν. Ἐγγὺς  
εἶ σὺ τοῦ στόματος αὐτῶν, καὶ πόρρω ἀπὸ τῶν  
νεφρῶν αὐτῶν. Καὶ σὺ, Κύριε, γινώσκεις με,  
οἶδάς με, καὶ δεδοκίμακας τὴν καρδίαν μου  
ἐναντίον σου. Ἄθροισον αὐτούς ὥσπερ  
πρόβατα εἰς σφαγὴν, ἄγνισον αὐτούς εἰς  
ἡμέραν σφαγῆς αὐτῶν! Ἔως πότε πενθήσει ἡ  
γῆ, καὶ πᾶς ὁ χόρτος τοῦ ἀγροῦ ξηρανθήσεται  
ἀπὸ κακίας τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ;  
Ἦφανίσθησαν κτήνη καὶ πετεινά, ὅτι εἶπαν·  
οὐκ ὄψεται ὁ Θεὸς ὁδοὺς ἡμῶν. Σοῦ οἱ πόδες  
τρέχουσι, καὶ ἐκλύουσί σε. Συναγάγετε πάντα  
τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐλθέτωσαν τοῦ φαγεῖν  
αὐτήν. Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν  
ἀμπελῶνά μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου,  
ἔδωκαν τὴν μερίδα τὴν ἐπιθυμητὴν μου εἰς  
ἔρημον ἄβατον, ἐτέθη εἰς ἀφανισμόν  
ἀπωλείας. Ὅτι τάδε λέγει Κύριος περὶ πάντων  
τῶν γειτόνων τῶν πονηρῶν τῶν ἀπτομένων  
τῆς κληρονομίας μου, ἧς ἐμέρισα τῷ λαῷ μου  
τῷ Ἰσραήλ. Ἴδου ἐγὼ ἀποσπῶ αὐτούς ἀπὸ τῆς  
γῆς αὐτῶν, καὶ τὸν Ἰούδαν ἐκβαλῶ ἐκ μέσου  
αὐτῶν. Καὶ ἔσται μετὰ τὸ ἐκβαλεῖν με αὐτούς,  
ἐπιστρέψω καὶ ἐλεήσω αὐτούς, καὶ κατοικίῳ  
αὐτούς, ἕκαστον εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ,

συζητήσω μαζί σου, ἀλλὰ θά σοῦ ὑποβάλω μερικά  
ἔρωτήματα. Γιατί ἡ ζωὴ τῶν ἀσεβῶν κατευοδώνεται; Για-  
τί εὐτυχοῦν ὅσοι πέφτουν σέ πολλές παραβάσεις; Τούς  
φύτεψες καὶ ἔρριξαν βαθιές ρίζες, τεκνοποίησαν οἱ  
γυναῖκες τους καὶ ἀπέκτησαν ἀπογόνους. Εἶσαι κοντά  
στά αἰτήματα τοῦ στόματός τους (τούς ἀκοῦς), ἐνῶ εἶσαι  
μακριά ἀπὸ τίς ἐπιθυμίες τους. Κι ἐσύ, Κύριε, μέ γνωρίζεις,  
ἔχεις δοκιμάσει τὴν καρδιά μου ἐνώπιόν σου. Μάζε-  
ψέ τους ὡς πρόβατα γιὰ σφαγὴ, καθάρισέ τους κατὰ τὴν  
ἡμέρα τῆς σφαγῆς τους! Μέχρι πότε θά πενθεῖ ἡ γῆ, καὶ  
θά ξηραίνεται τό χόρτος τοῦ ἀγροῦ ἀπὸ τὴν κακία αὐτῶν  
πού κατοικοῦν στή γῆ; Ἐξαφανίσθηκαν τὰ κτήνη τῆς χώ-  
ρας, καὶ τὰ πτηνά τοῦ οὐρανοῦ, διότι οἱ ἄνθρωποι εἶπαν·  
δέν θά δεῖ ὁ Θεὸς τίς πορεῖες μας. (Καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ  
Θεοῦ): Τρέχεις πεζός καὶ τὰ πόδια σου παραλύουν. Πη-  
γαίνετε καὶ συγκεντρώστε ὅλα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, γιὰ  
νά ἔλθουν καὶ νά καταφάγουν τὴν κληρονομία μου αὐτή.  
Πολλοὶ κακοὶ βοσκοὶ κατέστρεψαν τὸν ἀμπελῶνα μου  
τόν Ἰσραήλ, βεβήλωσαν τὴν ἐκλεκτὴ μου αὐτὴ μερίδα,  
παρέδωσαν τὴν ἀγαπημένη μου μερίδα, ὥστε νά γίνει  
ἔρημη καὶ ἄβατη ἀπὸ ἀνθρώπους, ἔφθασε ἡ χώρα μου σέ  
ἀφανισμό καὶ καταστροφή. Αὐτά λέγει ὁ Κύριος γιὰ  
ὅλους τούς γειτονικοὺς λαούς πού βλάπτουν τὴν κληρο-  
νομία μου, τὴν ὁποία ἐμοίρασα στό λαό μου τὸν Ἰσραήλ.  
Νά, ἐγὼ θά τούς ἀποσπάσω ἀπὸ τὴ γῆ τους, καὶ θά βγάλω  
τούς Ἰουδαίους ἀπὸ ἀνάμεσά τους. Καὶ μετὰ τὴν  
ἀπομάκρυνσή τους θά ἐπιστρέψω καὶ θά τούς ἐλεήσω,  
καὶ θά τούς ἐγκαταστήσω τὸν καθένα στήν κληρονομία  
του, καὶ τὸν καθένα στή γῆ του.

<p>καὶ ἕκαστον εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ.      Προκείμενον.      Εὐξασθε, καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.</p> <p>Στίχ. Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.      Ἐκτενής.      Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός κατὰ τὸ μέγα ἔλεός      Σου, δεόμεθά Σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.      Κύριε, ἐλέησον.      Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ      Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.      Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου      ἡμῶν (τοῦ δεῖνος).      Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν      ἱερέων, ἱερομονάχων, ἱεροδιακόνων καὶ      μοναχῶν, καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν      ἀδελφότητος.      Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης,      υἰαίας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως      καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ      Θεοῦ, πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων      χριστιανῶν, τῶν κατοικούντων καὶ      παρεπιδημούντων ἐν τῇ (πόλει, κώμῃ), ταύτῃ,      τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν καὶ      ἀφιερωτῶν τοῦ ἁγίου ναοῦ τούτου.      Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν μακαρίων καὶ      ἀοιδίμων κτιτόρων τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας      ταύτης, καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν      προαναπαυσασμένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν</p>		<p>Προκείμενο.      Κάνετε τάματα στὸν Κύριο τὸ Θεὸ μας καὶ ἐκτελέστε      τα.      Στίχ. Ὁ Θεὸς εἶναι γνωστός στὴν Ἰουδαία.      Ἐκτενής.      Ἐλέησέ μας, ὦ Θεέ, σύμφωνα μὲ τὸ μέγα ἔλεός σου,      σέ παρακαλοῦμε, ἄκουσέ μας καὶ ἐλέησέ μας.      Κύριε, ἐλέησέ μας.      Ἀκόμη παρακαλοῦμε γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ      ὀρθοδόξους χριστιανούς.      Ἀκόμη παρακαλοῦμε γιὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπό μας (.....).</p> <p>Ἀκόμη παρακαλοῦμε γιὰ τοὺς ἀδελφούς μας, τοὺς      ἱερεῖς, τοὺς ἱερομονάχους, τοὺς ἱεροδιακόνους καὶ τοὺς      μοναχοὺς, καὶ γιὰ ὅλη τὴ χριστιανικὴ μας ἀδελφότητα.</p> <p>Ἀκόμη παρακαλοῦμε γιὰ ἔλεος, ζωὴ, εἰρήνη, υἰαία,      σωτηρία, προστασία, συγχώρηση καὶ ἄφεση (ἐλευθερία)      τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, ὅλων τῶν εὐσεβῶν      καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι κατοικοῦν μόνιμα      καὶ προσωρινὰ στὴν πόλη αὐτὴ, (παρακαλοῦμε) γιὰ τοὺς      ἐνορίτες, τοὺς ἐπιτρόπους, τοὺς συνδρομητές καὶ δωρητές      τῆς ἁγίας αὐτῆς Ἐκκλησίας.</p> <p>Ἀκόμη παρακαλοῦμε γιὰ τοὺς μακαρίους καὶ      ἀξιέπαινους κτίτορες (τοὺς ἰδρυτές) τοῦ ἁγίου αὐτοῦ      ναοῦ, καὶ γιὰ ὅλους τοὺς πατέρες καὶ ἀδελφούς μας,      πού ἀναπαύθησαν στό παρελθόν, γιὰ ὅσους εἶναι</p>
---	--	--

ἡμῶν, τῶν ἐνθάδε εὐσεβῶς, κειμένων, καὶ ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν καρποφορούντων καὶ καλλιεργούντων ἐν τῷ ἁγίῳ καὶ πανσέπτῳ ναῷ τούτῳ, κοπιόντων, ψαλλόντων καὶ ὑπὲρ τοῦ περισσῶτος λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχομένου τὸ παρὰ Σοῦ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπόλυσις.

Ὁ δι' ὑπερβάλλουσιν ἀγαθότητα ὁδὸν ἀρίστην τὴν ταπεινῶσιν ὑποδείξας ἐν τῷ νίψαι τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν, καὶ μέχρι Σταυροῦ καὶ ταφῆς συγκαταβάς ἡμῖν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεός... ( Σελίς 37-39...).

εὐλαβικά θαμμένοι ἐδῶ, καὶ γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους πού εἶναι θαμμένοι παντοῦ.

Ἀκόμη παρακαλοῦμε γιὰ ὅσους προσφέρουν καρπούς (δῶρα) καὶ κάνουν καλὰ ἔργα στὸν ἅγιο καὶ πανσέβαστο αὐτό ναό. Γι' αὐτούς πού κοπιάζουν καὶ ψάλλουν, καὶ γιὰ τὸν λαό, πού μᾶς περιστοιχίζει, καὶ περιμένει μὲ ἐλπίδα καὶ πόθο τὸ μέγα καὶ πλούσιο ἔλεος, πού προσφέρεται ἐκ μέρους σου.

Διότι εἶσαι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεός, καὶ γι' αὐτό σ' ἐσένα ἀναπέμπομε (προσφέρουμε ταπεινά) τὴ δόξα. Στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱό καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπόλυση.

Ὁ Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεός μας, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ὑπερβολικὴ ἀγαθότητα ὑπέδειξε ὡς ἀρίστη συμπεριφορὰ τὴν ταπεινῶση, πλύνοντας τὰ πόδια τῶν Μαθητῶν, καὶ κατέβηκε κοντά μας μέχρι τὸν Σταυρὸ καὶ τὴν ταφή ... (Σελίδα 37-39...).

